

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

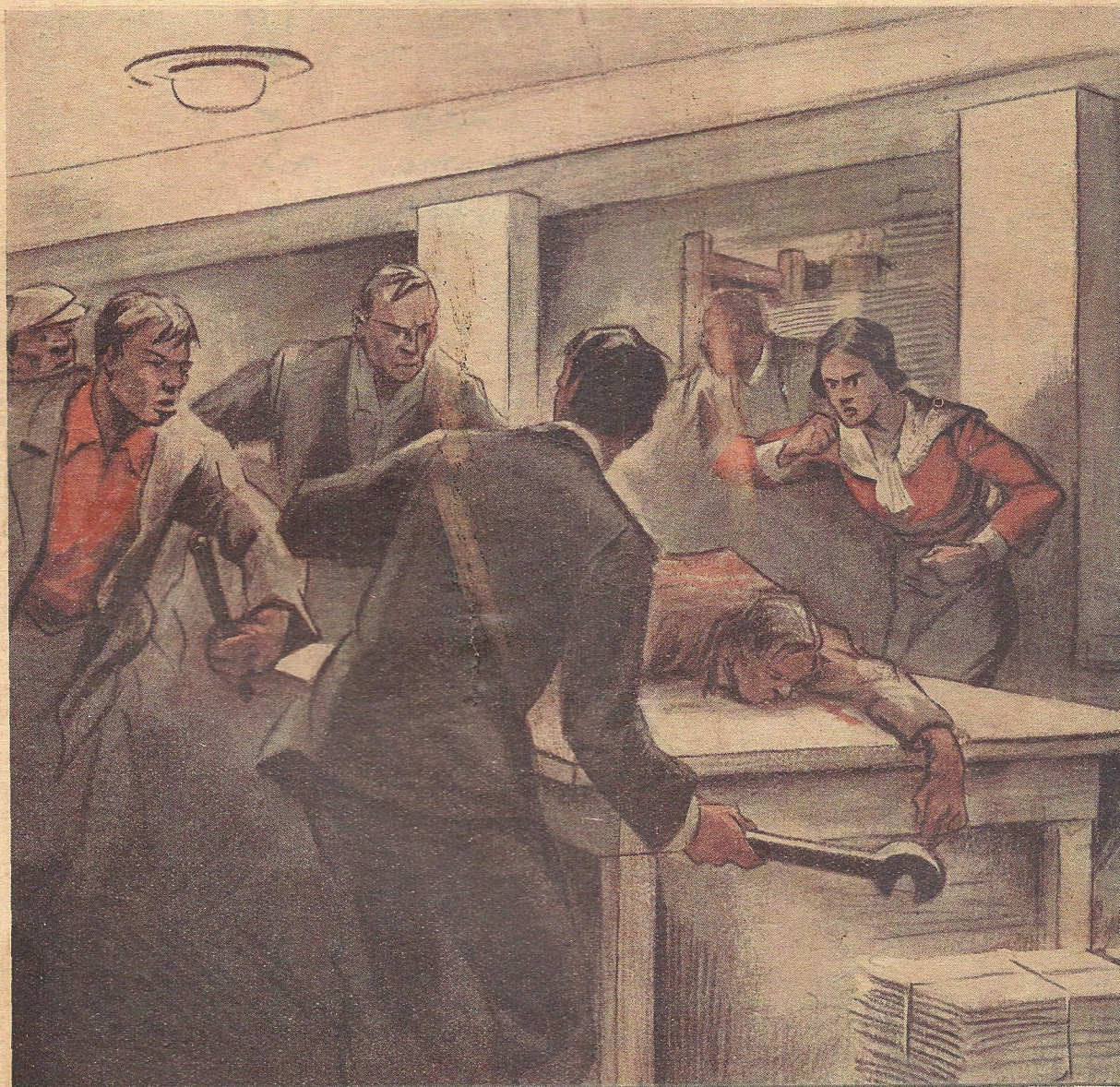
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1040

HET AVONTUUR VAN DEN BARITON.

fr. 1.50

Raffles kwam onmiddellijk in actie en greep den zwaren Engelschen sleutel.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het avontuur van den barion.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

Aanbieding Medische Encyclopaedie fl. 4.50

HOOFDSTUK I.

HERR KAMMERSAENGER BRATSCHLIFF WORDT GEINTERVIEWD.

Zeven van de acht groote liften in het „Imperator Hotel”, waarschijnlijk het grootste van Chicago, waren nog in rust, maar de achtste was al een paar malen op en neer geweest tot aan de 64ste verdieping toe, met dat eigenaardige glissende geluid, dat alle Amerikaansche liften in alle groote Amerikaansche hote's schijnen te maken, als zij met sneltreinvaart en nog vlugger omhoog schieten, als een steen weer omlaag vallen, met een vaart, die U hetzelfde akelige, holle gevoel in de maag geeft, als Uw eerste reisje in een vliegtuig het doet.

Maar de eenige bezetting van die lift was, behalve de kleine negerjongen in zijn elegant, paars knopenpakje, een etagekellner geweest, wiens gelaat hoe langer hoe nijder ging staan, hoe vaker hij weer beneden kwam, uit de lift trad en toeliep op een heer met grijs haar, die in alle kamte des gemoeds en schijnbaar slapend zat weggedoken in een van de talloze, diepe, weeke fauteuils waarmede de reusachtige hall was uitgerust.

— Mijnheer Bratschliff weigert beslist U afzonderlijk te ontvangen mijnheer...

— Schlagwetter, correspondent van het Berliner Tageblatt, antwoordde de aangesprokene, altijd even rustig, en toen haalde hij een geldstuk te voorschijn, misschien het zesde van dien morgen, drukte het den kellner in de hand en vervolgde, zonder eenige stemverheffing, als vermoed :

— Probeer het dan nu nog maar eens! Ik wil beslist Herr Bratschliff spreken, voordat de groote bende van de andere kranten, mijn dierbare collega's dat de duivel hen hale, komt opdagen. Mijn telegram moet minstens een uur eerder weg dan het hunne, hoe dikwijls moet ik je dat nu nog uitleggen. Heb je dan geen begrip van journalistiek?

— Maar mijnheer Brat...schliff, ik kan dien ellendigen naam maar niet onthouden, pardon — is gisternacht heel laat aangekomen, is pas laat gaan slapen en hij heet zijn secretaresse, zijn kamerbediende en ook zijn manicure en ook ons allen streng bevoien hem niet

voor half negen te wekken. Uw collega's worden pas om half tien verwacht en nu is het half acht.

— Dat weet ik, ik weet ook, dat ik mij de moeite heb gegeven hier al om half acht te komen. Ik weet ook dat ik je nu al zes dollar ter hand heb gesteld en dat ik nu wel eens eindelijk rente van dat belegde kapitaal zou willen zien! Of geloof je soms dat een correspondent van het Berliner Tageblatt zich in het goud lar wentelen?

— Mijnheer Wetterschlag... begon de kellner.

— Mijn naam is Schlagwetter, verbeterde de bezoeker rustig. Je schijnt heel slecht Duitse namen te kunnen onthouden. Wat mij betreft kan mij dat niet schelen, maar Kar mersänger Eratschliff is wereldberoemd, en het is even beleedigend voor hem zijn naam verkeerd te zeggen, als het voor den president van deze Vereenigde Staten zou zijn hem Hannes te noemen! Wat wilde je zeggen?

— Ik wilde zeggen, mijnheer, dat ik voor die zes dollars dan ook zes maal naar de zeventiende verdieping ben geweest, zes maal een vinnig antwoord heb gekregen van de halfslapende secretaresse....

— Nu, ik gaf je zoeven de zevende dollar, ga dus voor de zevende keer naar boven en kom nu met een gunstiger boodschap terug. Je uiterlijk, ik constateer het tot mijn blijdschap is niet geheel van schrandereheid ontbloot, en ik weet zeker dat ge wel eenig middel zal weten te vinden, een truc, een handigheidje, een slimme zet om voor mij gedaan te krijgen dat ik eenige oogenblikken met den beroemden bariton spreek. Kun je niet zeggen dat ik een zoon ben van den president, of een broer van Al Capone?

Het gelaat van den kellner verhelderde plotseling, hij boog zich naar den vasthoudenden bezoeker toe en fluisterde:

— Ik zal zeggen dat gij de Deutsche gezant zijt.

Hij snelde reeds op de lift toe, en Schlagwetter stond op het punt hem na te roepen, dat een Deutsche gezant zich toch nergens anders zou ophouden dan te Washington, maar hij bedacht zich weer en overwoog, dat hij ten eerste met een bariton, en vervolgens met een buitengewoon verwaand man te doen had. Weliswaar was een bariton niet zoo dom als een tenor, maar veel zou het toch wel niet scheen. Voor hem was de hoofdzaak, dat hij den beroemden grilligen, humeurigen en zeer veel geld verdienenden bariton voor alle anderen te spreken kreeg. Den man met zijn

heerlijk stemgeluid, en zijn klein zieltje, die alle impressarii tot wanhoop dreef, een half dozijn regisseurs op den rand van den waanzin had gebracht en nu als gast een paar rollen zou zingen bij de eenige werkelijke grootte opera, die de ma'aise nog in Amerika had laten bestaan en die zich toevallig juist in Chicago bevond, de stad van de wereldtentoonstelling.

Hij zou daar achtereenvoegens Hamlet, de Felramund in „Lohengrin”, Boris Goudonov, en nog eenige andere beroemde rollen komen zingen.

Hij was met een soort van hofstoet laat in den avond komen opdagen, op een ander uur dan werd verwacht, en toch was hij knorrig, omdat er geen eerewacht stond opgesteld om hem te ontvangen, omdat zich geen duizendkoppige menigte bij het station had verdrongen en omdat geen paar honderd journalisten elkaar geplukhaard hadden om het eerst zijn kostbare uitlatingen op te vangen.

Het was dan ook niets te verwonderen, dat het de allergrootste moeite moest kosten den grooten man aan het spreken te krijgen, voor het gros van het journalistenleger kwam opdagen, en Herr Schlagwetter begreep zelf wel, dat er een kleine truc gebruikt zou moeten worden om den beroemden bariton wat zachter en toegelijker te stemmen.

Daar kwam de lift al weer naar beneden schieten, haar vaart pas bij de laatste meters minderend, de kellner wierp het bronzen hek open, liep op den eenzamen bezoeker toe, en fluisterde opgewonden:

— Het is gelukt! Ik heb gezegd dat U een Deutsche componist was die een opera speciaal voor hem had geschreven, en dat gij hem die graag gratis kwam aanbieden. Hij liep er onmiddellijk in, zoo viug als een haas kan loopen!

— Zie hier dan de achtste en de laatste dollar, zeide de heer Schlagwetter, oprijzend uit zijn gemakkelijke stoel.

Hij zette z... lorgnet wat rechter op zijn vleezige neus, trok zijn keurig gesneden jas recht, klemde zijn actetasch wat steviger onder den arm, nam zijn hoed ter hand, en volgde den kellner in de lift, die dadeijk daarop met een duizelingwekkende snelheid opwaarts schoot zestien verdiepingen achter zich liet en tot stilstand kwam op de zeventiende. Het bronzen hek vloog ratelend terzijde, en Schlagwetter volgde den kellner over een rooden looper, waarvan de dikte, de hemel mag weten om welke reden, den bezoeker scheen te interesseeren.

De beroemde bariton had met zijn gevolg niet minder dan vier vertrekken in gebruik,

waarvan hij er zelf twee noodig had, en het was op de deur van den ruimen salon, waarvan het raam uitzicht gaf over het Michiganmeer dat de kellner aank'opte, waarop die deur geopend werd door een jonge en waarlijk zeer aantrekkelijke dame.

Herr Sch'agwetter vroeg da'lelijk hee' zakelijk:

— Kan ik Uw patroon spreken, jonge dame?

— Bedoelt U Herr Bratschliff? vroeg de secretaresse, met een scherpe stem, die volstrekt niet strookte met haar liefdallig uiterlijk en blijkbaar beleedigd.

— Dien bedoel ik! Ik kom mijnheer Bratschliff mijn compliment maken.

— Dat zal hem genoeg doen! zeide Fräulein Irma Fingerlein schamper.

— Ik betwijfel het niet, Fräulein. Niet iedere bariton mag zich verheugen in het gezelschap van zulk een bevallige secretaresse, sprak Herr Schlagwetter, en aldus zijn onbeleefdheid met den blik door een hoffelijkheid te hebben goedge maakt, stapte hij Fräulein Irma voorbij, en stond juist drie seconden later tegenover een soort menscheijke mastodont, zeker zes voet lang, met een breed, papperig, onuitgeslapen gezicht, waarin de kleine oogjes nog vo. saap zaten, een pantalon die afzakte, warrig haar, zeer schaars wordend, en van een onbestemde kleur, die aan touw deed denken en reusachtige handen, waarop hij heel trotsch was want de heele wereld wist, dat de befaamde bariton in zijn vrije tijd aan boksen deed.

Onder het vastmaken van zijn bretels vroeg hij in het Duitsch onverschillig in de richting van een stoel knikkend met zijn groot hoofd.

— Wat is dat nu eigenlijk? Ik word niet graag zoo vroeg lastig gevallen. Waar is die opera waar is het onderwerp, hoeveel rollen zijn erin, wie heeft ze nog onder de oogen gehad, en waarom komt U er juist bij mij mede? Kort, als ik U verzoeken mag. Ik heb aanstonds een zeer vermoeiend interview te doorstaan van een honderd — e — heeren van de pers! Vervoecht, wat een bestaan! Nooit rust, altijd opgejaagd, geen stap buiten de deur, of een horde vrouwen achter mij aan, die handteekeningen en zoenen wimen hebben! Mijn waarde heer, men wordt het eindelijk beu, geoor mij. Ik weet het, ik ben wereldberoemd — maar soms zou ik graag willen, heel eenvoudig zangertje te zijn in een kleine plaats met een schameel inkomentje van — tweeduizend in de week. Neen, de roem is ook niet alles. Vraag het aan mijn secretaresse, Fräulein Fingerlein!

— Ik zal het geerde Fräulein op het oogenblik juist niets vragen meester, behalve zien te

verwijderen. Ik sta er volstrekt niet op, dat andere ooren dan de Uwe vernemen wat ik U wil zeggen.

— Gaat U dan maar aan het brieven beantwoorden, Fräulein, zeide de groote zanger zuchtend, U staat mij toe mijnheer, dat ik niet eerst mijn toilet afmaak? De dag belooft heel warm te worden.

— Meester, Heinrich Bratschliff blijft een groot man, een held, ook voor zijn kamerbediende! zeide Herr Schlagwetter ernstig.

De bariton begreep van dit gezegde maar de helft, maar hij hoorde er toch het groote compliment in, hij glimlachte geveid en zijn zware hand maakte nu een wat duidelijker gebaar naar een stoel, de bezoeker nam plaats en een oogenblik later waren de beide mannen alleen.

De groote zanger had zich de slaap uit zijn oogen gewreven. Hij onderdrukte een geeuw, en begon, zonder al te groote belangstelling.

— Ik hoop dat een kwartier voor U genoeg zal zijn. De opera....

— Bestaat niet! zeide de bezoeker volmaakt rustig.

— Zij bestaat niet? herhaalde Bratschliff, en de aderen op zijn voorhoofd begonnen verdacht te zwellen.

— En heeft ook nooit bestaan, mijn waarde heer.

De zanger werd paarsrood, kwam half overeind van zijn stoel en hernam toornig:

— U is dus onder een voorwendse bij mij binnengedrongen?

— Inderdaad! Ik zag op geen andere wijze kans om U te spreken te krijgen, dan door gebruik te maken van een leugentje, om bestwil trouwens.

Herr Bratschliff was nu heelemaal opgestaan en lachte hoonend.

— Om bestwil? Dan zal ik U om bestwil verzoeken heen te gaan, mijn waarde heer! Ik houd niet van zulke trucs, laat ik U dat zeggen. De lift is tien meter hier vandaan. U kunt zien den weg wel vinden?

— Ongetwijfeld — maar voorloopig denk ik dien weg niet in te staan. Want aan kom ik niet over een opera met U spreken, zoo is het onderwerp toch voor ons beiden belangrijk genoeg, dat verzeker ik U. Het zal namelijk over gezaken loopen.

— Over gezaken? stotterde de bariton, in de hoogste mate verbaasd, is U een bankier?

— In zekeren zin wel, antwoordde de bezoeker, glimlachend en opnieuw zijn loornet recht zettend. Ik behandel namelijk de geedelijke aangelegenheden van — een zekere groep

personen, waarmee gij hoogstwaarschijnlijk wel nooit in aanraking zult komen, meester. U is immers heel rijk?

In plaats van te antwoorden liep Herr Bratschliff met groote dreunende stappen regelrecht op de deur toe en wilde die met een prachtigen, aan het tooneel ontleenden zwaai openwerpen.

En nu sloeg de groote bariton een eenigszins dwaas figuur, want er viel niets te zwaaien, hij kon alleen de kruk omdraaien, en toen zag hij tot zijn groote verbazing en met een begin van schrik, dat de zware koperen grendel voor de deur was geschoven.

Woedend rukte hij dien grendel met zijn zware hand terug — en toen weigerde de deur voor de tweede maal open te gaan.

— Die deur is dicht, meester! zeide Herr Schlagwetter met zijn zachte, beschaafde en zelfs eenigszins zeurige stem. Ze is met een sleutel gesloten. U had dat trouwens ook zelf kunnen doen, als u er aan gedacht had, want de sleutel stak van binnen op het slot.

— Maar waar is die dan nu? brieschte de bariton, van rood heel bleek wordend.

— In mijn zak, mijn waarde heer.

De groote zanger keek den bezoeker een oogenblik verwilderd aan. Toen keerde hij van de deur terug naar het midden van het groote vertrek en zette koers naar het telefoontoestel, dat op het groote schrijfbureau was geplaatst.

Hij griste ruw den hoorn van den haak, en begon:

— Hallo! De gerant! Krijg ik antwoord? Ik moet den gerant hebben!

— Maar u krijgt hem niet, waarde heer, sprak de zachte stem van Herr Schlagwetter. En u zult hem ook niet krijgen, zoo'ang u tracht met een toestel te telefoneeren, waarvan de draad is doorgesneden.

Voor de tweede maal dien morgen sloeg de groote bariton een vrij pover figuur toen hij den hoorn hoog ophief en als verdwaasd keek naar het eindje draad dat van dien hoorn afbunge, de en langzaam heen en weer zwaaide, als de dunne staart van een kiimaapje.

Toen beaacht de bariton, dat hij zijn wereldberoemde stem uitmaai we eens kon gebruiken, niet om een jubelaria aan te heffen, maar om met een ruiden hupkreet den bijstand van zijn kleine hothouding in te roepen.

Hij opende dan ook reeds zijn wereldberoemde mond, toen weder de zeurige stem van den bezoeker sprak:

— Laat U dat maar, meester! Fräulein

Fingerlein zou het toch niet hooren. Vergis ik mij niet, dan slaapt ze nu.

— Ze zou slapen? herhaalde de bariton toonloos.

— Als een marmot, indien het mij vergund is, deze term toe te passen op zulk een heftallig schepseltje. Maar vrees niet — over een paar uren zal zij weer bij kennis zijn. De kamerbediende wordt elders beziggehouden. En Uw manicure is vier verdiepingen hooger gelogeerd en U verwacht haar pas over een half uur. In een half uur evenwel kan men heel wat geldzaken afdoen, meen ik. Is die groote diamant in uw ring echt? Maar wat vraag ik. Stel u voor dat voormalige koningen zelfs na hun val nagemaakte juweelen ten geschenke zouden geven aan hun gunstelingen! Van Alfons XIII nietwaar? Bij gelegenheid van uw optreden te Londen. Ja, die blijmoedige filosoof, die met zooveel wijsbegeerte het verlies van zijn troon draagt, had steeds verstand van diamanten. Dat hij er wat al te gu. mee omsprong, heeft zijn val veroorzaakt. In die kleine tasch zitten waarschijnlijk uw andere kostbaarheden?

De bariton was krijt wit in zijn stoel neergezonken.

— Dus een roover — een ordinaire struikroover, stamelde hij. En dat om acht uur in den morgen! In welke tijden leven wij toch!

— Een bankier, meester. Werkelijk niets anders, zeide de bezoeker zoetsappig.

Plotseling sprong Herr Bratschliff op. Hij had plotseling gedacht aan zijn geweldige handen, aan de kracht die nog altijd in zijn armen school en reeds wilde hij dreigend op zijn bezoeker toekomen, toen iets hem daarvan weerhield. En dat was een niet eens heel groot, matglanzend voorwerp tuschen de vingers van de rechterhand van den bezoeker.

En diens stem had een heel andere, wat dreigende klank gekregen, toen hij beval:

— Verzet geen voet meer, zanger van wereldvermaardheid, of ik zal zorgen dat de bladen vanavond een bericht in een zwart lijstje over je bevatten. En nu moeten wij toch wel eens eindeijk praten over den staat van uw geldmiddelen! Daar heb ik zeer veel goeds van gehoord. Dit taschje zal ik mij maar vast toeëigenen — ik dacht het al, de inhoud valt mee! Herinneringen aan schoone avonturen en artistieke triomphen! Verder heeft u de aangename gewoonte met een zeer groot bedrag aan zakgeld rond te loopen. Laat ons eens zien — hola, wat gaat gij nu uitrichten?

De oogen van den grooten bariton waren op

een eigenaardige weinig tooneelmatige wijze zoo in de kassen gedraaid, dat bijna alleen het wit zichtbaar was. Hij had zijn mond ver geopend, zonder dat er echter een duurbetaalde toon uitkwam, toen had hij een soort van snik laten hooren, en tenslotte gleed de groote bariton zonder al te veel leven te maken van

zijn stoel op den met een dik tapijt belegden vloer neer.

— Hierop had ik eigenlijk niet gerekend — maar nu hij niet tegen deze geringe aandoening bestand schijnt te zijn, vergevakkelijkt hij mij mijn taak nog — tenminste dat hoop ik! mompelde John Raffles de groote avonturier.

BATCO DE WERELD **COUPONS**

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

EEN AMERIKAANSCH INTERVIEW.

Er was ongeveer een half uur verstreken, en de eerste verslaggevers begonnen op te zetten en vulden al spoedig een ruim vertrek op de derde verdieping van het monsterhotel, dat niet minder dan zeventhonderd kamers telde, met twaalfhonderd bedden.

Er waren niet alleen vertegenwoordigers van Chicagosche bladen. Maar ook verslaggevers van vele groote Europeesche bladen, natuurlijk vooral Duitschers, maar ook eenige Franschen, Oostenrijkers, twee Spanjaarden en een Italiaan.

De heeren moesten echter nog eenig geduld oefenen, want de groote meester liet op zich wachten, zooals vele groote meesters doen.

De verschillende landaarden zochten, zooals dat gewoonlijk pleegt te geschieden, aansluiting bij elkander, waaruit men bijna zou kunnen afleiden, dat het met de volksverbroedering nog steeds niet het ware is, en spraken op zachten, maar ongeduldigen toon, in groepjes verdeeld.

En toen hoorde men plotseling de nijldige stem van een man met een sterk Duitsch accent, die uitriep:

— Maar het is onzin, om zich niet te willen laten fotografeeren! Tien jaar geleden is zijn laatste portret gemaakt en men kan hem toch niet eeuwig voorstellen als een schoone, korenblonde Germaan met hemelsblauwe oogen en een marsepeinen glimlach om de welgevormde lippen.

— Stil een beetje! waarschuwde hem met een stomp in de zijde, een collega. Bedenk over wien je spreekt! Bovendien — hij wil immers niet anders, dan dat dat sterk geretoucheerde portret nog altijd gebruikt wordt. Hij wil niet als een man met een kaal hoofd en een reeds aanwezige buik worden afgebeeld. En zooals hij denkt, denken duizenden andere publieke personen.

— Maar wie kan mij beletten een mannetje met een goede camera op zijn weg te stellen en hem stilletjes te laten kieken, hernam de Duitscher boos en ongeduldig.

— O, als je er bepaald op staat je baantje te verliezen, moet je dat maar doen, hernam zijn collega koeltjes. Maar man, jullie kregen geen

regel advertentie meer, geloof me maar gerust. Daar zou Bratschliff wel voor zorgen! Neen, het is nog altijd slecht kersen eten met groote heeren. Druk jij maar rustig dat portret af van tien jaar geleden en schrijf dat hij niet ouder wordt, integendeel, dat is voor alle partijen het beste.

— Maar ze zeggen dat hij zoo veranderd is in die tien jaar, dat niemand hem van dat portret herkent!

— Wat zou dat? Dat kan toch niet gelden voor Amerika, waar hij voor de eerste maal komt zingen. Man al struikel ik over hem, dan zou ik nog niet weten dat ik over den beroemden bariton Bratschliff gestruikeld was!

— Als het maar geen schwindel is, hernam de Deutsche correspondent. Zoiets hebben wij hier al meer beleefd. Ik herinner me nog de oude Olga Levin! Destijds een van de grootste danseressen aan het keizerlijke ballet te Petersburg, zooals het in die gezegende dagen nog heette, en als je de kranten las uit dien tijd, moest je gelooven, dat ze zoo regelrecht uit den hemel naar het tooneel van de groote Opera in die stad was overgedanst, en toen ze de bewuste dame hier dan eindelijk te zien kregen, bleek het een matrone te zijn van bij de negentig kilo, die alleen met zweepslagen van haar plaats was te krijgen, en even gracieus danste als een zijde spek. Zij verwijten de Amerikanen wel eens humbug, maar vlak vooral de Europeanen niet uit! Neen, doe dat vooral niet! Wat die al getracht hebben ons hier in onze maag te stoppen!

— Daarvan kan bij Bratschliff geen sprake zijn! hernam de andere schouderophalend. Zijn stem wordt nog altijd geroemd — in alle bladen!

— In Europeesche bladen! Ze stellen daarginds heel andere eischen dan wij. Nu, wij zullen het wel zien. Ik geloof dat hij daar al wordt aangekondigd, precies als een ouderwetsche vorst uit een ouderwets geregeerd land.

Inderdaad werd de deur van het groote vertrek met een weidschen zwaai opengeworpen, en een jonge man met een sterk Aziatisch uiterlijk kondigde met stentorstem aan, alsof

hij inderdaad de komst van een of andere majesteit in'eidde :

— Heinrich Wilhelm Bratschliff !

— Moeten we soms in een dubbele rij gaan staan, vroeg de boosaardige Duitscher spottend en op zachten toon. Goede hemel is hij dat ? Ik heb nog nooit geweten dat hij zoo groot was — in de letterlijke beteekenis meen ik.

Met dreunende stappen trad de wereldberoemde bariton binnen, joviale handgroeten uitdeelend en nu en dan, dit waarschijnlijk aan het adres van eventuele fascisten en Hitlerianen, den ouden Romeinschen groet brengend, met schuin vooruitgestreken arm.

Toen hij een paar meters van de deur was, en deze weer achter hem was dichtgevallen, terwijl de Aziaat erbij bleef staan, alsof hij er op post stond voor het slaapsalet van een koning begon hij met bulderende stem :

— Sa' uut boys ! Hoe maken jullie het allemaal ? Blij, jullie weer eens terug te zien ! Ga zitten ! Straks komt er een knecht met een borrel en een sigaar. ! Maar we kunnen wel vast van wa. steken ! Wat willen jullie eigenlijk van me ? Is er soms een soort woordvoerder ? Ik ben anders genoeg bekend, zou ik zeggen. Heinrich Bratschliff, beroemd van de Adriatische zee tot aan de Noordpool ! Ik kan de lage G halen, en als ik goed gedisponeerd ben en een behoorlijk glas wijn opheb, zelfs Fis. Heeft iemand een opmerking ?

Er kwam voorloopig geen opmerking.

Allen hadden niet zonder verbazing toegehoord. Het was tamelijk algemeen bekend, dat mijnheer Bratschliff afkomstig was uit kringen, waar men nu eenmaal geen al te verijnde beschaving kon verwachten — hij was eerst bediende bij een lodgieter geweest, en vervolgens siagersknecht, en in die hoedanigheid was hij ontdekt als zanger.

Maar deze heele toespraak leek toch wel een weinig onbehouden, voor een man in de positie van een wereldberoemd bariton. Kon het zijn, dat hij ondanks het vroege uur een weinig beschonken was ? Ook dit was van algemeene bekendheid — mijnheer Bratschliff hield van een groot glas, en hij hield er van dat groote glas herhaaldelijk te laten vulen. Hij zag er echter niet dronken uit, volstrekt niet, hoogstens een beetje opgewonden.

De neeren gingen dus maar zwijgend zitten, keken elkaar eens aan, kucuten, en tuurden naar de punt van hun vuurpehouders, totdat een nimmer eindiglijk aanvang met de bekende vragen, die gesteld worden zooang er dag-

bladen en baritons bestaan, en die wij hier niet zullen herhalen.

Bratschliff, met een groote, zwarte sigaar in den mond; gaf op al die vragen een antwoord, maar hij scheen er naar te verlangen, dat zijn bezoekers hem rust zouden geven, want hij keek herhaaldelijk naar de raaië, marmere klok, die op een soort console boven de deur was bevestigd. Bij die deur stond de Aziaat en sloeg zijn meester, naar het leek met een soort van ongerustheid gale.

Intusschen was Bratschliff in de beste van alle stemmingen, naar het scheen. Hij dampte er vroolijk op los, lachte nu en dan uitbundig, zonder een bepaalde reden, uit louter levenslust, klopte op de buik, die hij juist zoo gaarne voor het publiek poogde te verborgen, krabde eens over zijn kaalwordende schedel, en dan keek hij weer naar de klok, kruiste zijn geweldige beenen over elkaar en onderdrukte een geeuw.

Na een half uur, toonde hij merkbaar rust om op te staan en heen te gaan, toen een ijn sten netje, heel in de achterste rijen van de om hem heen geschaarde journalisten vroeg :

— Zoudt U ons nu niet een klein staaltje van uw talenten willen geven, meester. Ik heb hier de nog onbekende opera van Puccini bij mij, die pas in manuscript is verschenen, en waarin gij, zooals alleen mijn blad is te weten gekomen, de rol van den Chineeschen Hoogepriester zult zingen. Daarin komt een prachtige passage voor. Ik speel piano en daar staat een instrument. Zoudt gij niet...

— Zingen ? Wel, met het grootste genoegen ! Maar liever niet in het Chineesch als ik u mag verzoeken. En — ik ben vanmorgen ook niet zoo heel goed bij stem, vrees ik.

Tot zijn verbazing zag de ongeduldige Duitse verslaggever van zoeven hoe een vragende blik van den beroemden man naar den Aziaat bij de deur ging en hoe die heel duidelijk hoewel snel, neen schudde.

En dadelijk vervolgde Bratschliff :

— Ik zal het toch maar liever niet doen, jongejuifrouw !

U mocht er eens naast slaan, en dat kunnen mijn fijne ooren niet verdragen. Dan word ik wild en dan sa ik de piano tot gruzelementen. Op een anderen keer dus. Ik be.oo. U dat ik die Chineseche aria bij U thuis komt zingen — zegt u maar eens aan mijn secretaris waar, wanneer u mij hebben kunt !

— Dat enkele kleine stukje maar, meester ! smeekte het dappere verslaggeestertje, met de ingebonden opera zwaaiend.

— Geen noot ! bulderde de zanger plotseling

kwaad. Mijn dokter heeft mij streng verboden voor elven in den morgen te zingen. En waarom zou ik ook gratis zingen? Vertelt u mij dat eens! En het is nu afgelopen — ik heb andere dingen te doen. Ik moet mij nog laten masseeren, ik moet mijn scherm'es nemen, en dan moet ik mijn honderd meters hardloopen!

— Om de slanke lijn te herwinnen? vroeg de kribbige Duitsche verslaggever heel hard.

De bariton wierp den brutalen vrager een dreigenden blik toe en antwoordde toen vol majesteit:

— Neen mijnheer, slechts om goed getraind te zijn, als het publiek mij na een aria dertig keeren terugroept. En nu is het welletjes geweest, vind ik! En als jullie het nu goedvindt dan verdwijn ik maar weer, want ik moet mij nog laten scheren ook, jullie hebben mij uit mijn nachtrust gewekt. Ik ben niet gewend om zoo vroeg op te staan.

— Ongeoorlooflijk, zooals hij veranderd is, mompelde de Duitsche verslaggever. Ik kan niets hemsch aan die oogen vinden, en die glimlach van hem vind ik zelfs verontrustend, en alles behalve zachtaardig.

Zijn collega wilde antwoorden, maar reeds had Bratschliff naar alle kanten gebogen, met een breeden grijnsach zijn geweldige rechterhand schuin in de hoogte stekend, nog eens gebogen, zijn Aziatische kamerbediende, of wat het zijn mocht een kameradschappelijken stoot tusschen de ribben gegeven, voor de laatste maal nog eens op de klok gezien, en toen verdween hij, naar het leek met eenige overhaasting en achter de dichtgevalen deur hoorden de verblufte verslaggevers een bulderend geach, dat de vloer ervan dreunde.

Een oogenblik later ging dat gelach over in een ruid getier, doormeng met vloeken, waarvan de aard voorsnog volkomen duister bleef. Er klonk een geuid alsof er een korte worsteling plaats gehad had. Wat verder af riep een harde stem iets op bevelenden toon onmiddellijk daarna gevolgd door het gerucht van een vallend lichaam en toen vloog de deur open, en er tuimelde een man, meer dan hij liep het groote vertrek binnen, met verwilderde oogen, buitengewoon groote handen, een rood hoofd met niet al te veel haar meer, en een pyama die een groot gedeelte van zijn behaarde borst bloot liet.

Hij keek rond als een getergde stier, en barstte toen woedend uit:

— Zijn jullie de journalisten die mij kwaamt interviewen? Luister dan! Ik ben, nog nauwe-

lijks een half etmaal in jullie land zijnde, in het grootste hotel van Chicago, waar ik veilig meende te zijn, op een schandelijke manier overvallen, mishandeld en uitgep.underd! Ik protesteer uit alle macht tegen deze behandeling van een der grootste baritons, die de geschiedenis van het tooneel heeft gekend! Ik wil dat hiervan me'ding zal worden gemaakt — en dat men mij schade'loos zal stellen.

— Dat is de echte! zeide de Duitsche journalist laconiek. Had ik geen gelijk toen ik zei dat hij zoo sterk veranderd was? Maar als een rec'ametruic is het schitterend bedacht!

Bratschliff, bijna stikkend van woede, greep zich aan een tafel vast, die onder zijn zwaar gewicht verschoof en brude:

— Geen rec.ame! De zuivere, waarachtige waarheid. Ik ben zoeven in mijn eigen kamer overvallen door een schurk, een bandiet, een struikroover. Ik ben leeggeschud, al mijn juweelen, waaronder van den Czaar van Rusland, van Zijne Majesteit den koning van België van den koning van Zweden en andere gekroonde hoofden zijn mij op schaamtelooze wijze ontfutseld door een man, dien ik voor een van de uwen hield en die dan ook sprekend op een journalist leek!

— U beledigt ons, mijnheer! zei de jonge dame, die den bariton had willen laten zingen. Wie is u eigenlijk?

— Maar heeft niemand dat dan begrepen? Heeft niemand mij herkend, mij, Heinrich Bratschliff? Durft hij twijfelen? Luister dan, en als gij ooit een van mijn gramofoonplaten hebt gehoord zeg dan of ik U bedrieg!

En het volgende oogenblik rinkelden de ruiten door den hevigen klarenstoot, dien de beroemde zanger uit zijn keel drong, met de kracht en het stemvolume van tien andere, normale baritons. Het waren hoogstens eenige maten, het was de inzet van Teramunds repliek op de toespraak van den koning tot zijn verzamelde edelheden, en er was geen sterveling meer die twijfelde in dat vertrek.

Zoo zingen, met zulk een kracht en doorringende expressie, dat kon alleen de man, die aan gramofoonplaten een paar millioen verdiend had.

— Ik zie dat jullie me nu gelooft! zeide de bariton grimmig. Ik geloof niet dat er een tweede man ter wereld is, die me dit nadoet.

— En geen druppeltje zweet, zeide de tweede Duitsche verslaggever met oprechte bewondering. Maar waar is dan nu die bedr.eger, mijnheer Bratschliff. Hoe droeg het geval zich toe?

— Doodeenvoudig! antwoordde de zanger met een ironie die snijgend moest verbeelden. De bedrieger liet zeggen dat hij een opera aan mijn oordeel wilde onderwerpen, dat hij journalist was, dat hij mij wilde ondervragen, ik ontving hem in een salon naast mijn slaapvertrek, en toen bleek het dat hij ons beide had opgesloten, dat hij mijn secretaresse bedwelmde had, dat hij mijn bediende had weten te verwijderen, dat hij de telefoondraad had doorsneden, kortom, dat hij was gekomen om mij te bestelen. Hij had een revolver bij zich, en het zien daarvan maakte mij zoo woedend dat ik in zwijm viel. Hij moet zeker wel een half uur hebben nodig gehad om mijn geld en alle juweelen te vinden, want ik had alles zeer goed verborgen, en wat er in dien tijd gebeurd is, weet ik natuurlijk niet.

— Ook dat is heel eenvoudig, antwoordde de Duitsche journalist spottend. Teneinde geen achterdocht te wekken en ons bezig te houden heeft een medeplichtige van uw roover hier uw rol vervuld. Het is nu heel eenvoudig waarom hij niet wilde zingen. Die kleine aap van een Aziaat bij de deur heeft hem trouwens duidelijk gewaarschuwd, dat heb ik gezien. Nu, dat is een fraaie geschiedenis, dat moet ik zeggen. En als het werkelijk geen reclame is...

De bariton kwam van zijn tafel weg, waarop hij nog altijd steunde, liep regelrecht, het hoofd gebogen als een stier in de arena op den spreker toe, en zeide op dreigenden toon, en met gebalde vuisten:

— Als ik dat woord nu nog eenmaal van u hoor, sla ik u met eigen hand tegen den grond,

al was u een verslaggever van de Berliner Lokalanzeiger.

— Toevallig ben ik dat, zei de correspondent, een paar stappen terugtredend en ik neem graag aan dat het geen reclame geweest is. Doet u dus die vuist maar weer weg. Mag ik vragen of u veel ver oren heeft?

— Twintig duizend dollars aan juweelen en eenzelfde bedrag aan geld, mijnheer.

— Hoe is u weer tot u zelf gekomen?

— Uit mij zelf! Ik heb toen dadelijk gezien dat ik te lang bewusteloos was gebleven, want ik miste alles wat ik in dit hotel heb meegenomen. Ik heb geschreeuwd en ik ben regelrecht hier naar toe gegaan om u op de hoogte te stellen.

— Had u er niet veel beter aan gedaan, den gerant op de hoogte te stellen? Wie weet is de dief nog wel in het hotel.

— Geloof u soms dat ik dat niet gedaan heb! buiderde de bariton tot het uiterste gebracht. Denkt u dat ik kindsch ben o. gek? Diezelfde gerant ligt hier nu in de gang, na te zijn neergeslagen door een kerel, die uit dit vertrek kwam, met handen, die niet veel kleiner zijn dan de mijne. Maar van den roover is natuurlijk al niets meer te zien. En dat geschiedt in het grootste hotel van Chicago. Het schijnt hier dus werkelijk een roovershol te zijn, en ik had beter gedaan den raad van mijn vrienden op te volgen en niet hierheen te komen! Maar dat zeg ik u, u moogt het hooren en in uw blad schrijven, ik laat het hier niet bij, neen, dat doe ik niet, reken daar maar op!

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

DE SECRETARESSE.

Omstreeks twaalf uur in den morgen van dienzen den dag, hield er een groote, gesloten auto stil voor een klein huis, hee in het Noorden van Chicago, waar men niet zonder moeite plaats heeft gevonden om eenige van die afzonderlijke villatjes neer te zetten, zooals men ze aan den rand van bijna iedere groote wereldstad vindt, tegenwoordig.

Bij dat huisje was een garage van vrij behoorlijke afmetingen.

Twee mannen stapten uit den wagen, en gingen haastig het huis binnen, van de naburige door een vrij breede zijtuin gescheiden, terwijl de derde, die niemand anders was dan Raffles, den grooten wagen de garage binnenreed en staldde.

Die garage grensde aan het huis, en misschien zou de eigenaar ervan wel wat vreemd hebben opgezien, als hij had kunnen weten, dat zijn huurders in den scheidsmuur een groot gat hadden gemaakt, keurig afgesloten door drie deurposten, een drempe en een zware deur met een deugdelijk slot erop.

Door die deur ging Raffles dan ook kalmpjes zijn huis binnen, en vond in het vertrek waarbij die deur behoorde Brand zitten, die bezig was zijn gele huidkleur en zijn schuin omhooglopende wenkbrauwen te verwijderen, zoodat tamelijk snel de Brand van altijd, de trouwe vriend en helper van Raffles weer te zien kwam.

Deze zette een vrij zware tasch op de tafel, opende ze, liet glimlachende zijn hand even door den inhoud woeven en zeide tevreden:

— Het is nog niet genoeg — maar het valt toch voor een eerste maal werkelijk mede!

— Nog niet genoeg? herhaalde Brand verontrust. Je sprak van bijna veertigduizend dollar!

— Door dat bedrag te verliezen zouden honderdduizenden menschen alleen in deze stad straatarm zijn, Brand — maar geloof dat maar niet van herr Heinrich Bratschliff. Die is verscheidene malen millionair en buitengewoon gierig. Hij kan dus nog zeer goed wat missen. Ik heb je nog niet kunnen vertellen dat dit

niet alles was wat ik heb buitgemaakt dank zij jouw voortreffelijke hulp, die mij onontbeerlijk was, omdat die lastige journalisten zaten te wachten en wel eens den kellner naar den beroemden zanger hadden kunnen afvaardigen. Dat optreden van Henderson had achterwege kunnen blijven, als ik maar niet zooveel tijd noodig had gehad om de schuilplaatsen van het geld te vinden. Een sluwe duivel, die Bratschliff, die Edgar Poe moet hebben gelezen! Maar waar dacht je wel dat ik het geld vond?

— In een zool van een van zijn schoenen!

— Heelemaal niet! Met zulke dingen begon ik, en verloor ik kostbaren tijd! Het geld was verborgen, als men dat zoo noemen wil, op een plek waar natuurlijk niemand het zou hebben vermoed — in een envelop boven op een stapeltje brieven in een brievenmandje! Het duurde een half uur voordat ik het daar bij toeval in handen kreeg.

— Wat was het andere kostbare, dat je daar hebt kunnen buitmaken?

— Dit! antwoordde Raffles, een klein, blijkbaar herhaaldelijk opgevouwen en een uit elkaar gehaald stukje papier op de tafel werpend.

Brand nam het op, wierp er een verbaasden blik op, en zeide:

— Wat moet dit voorstellen? Er staat een regel op, en die is volmaakt onbegrijpelijk.

— Dat is met geheimschrift op het eerste gezicht meermalen het geval, Brand zeide Raffles glimlachend. En heel gemakkelijk op te lossen zal dit ook wel niet zijn, dunkt me, maar wij zullen er toch ons best voor doen. In zijn boosaardige sluwheid weet de mensch heel wat uit te denken, maar het kan toch niet zoo ingewikkeld zijn, of een ander, even sluw mensch ziet wel kans het met geduld en aan de hand van vroeger oplossingen te onttraadseen. Voor zoover ik kan zien, is dit een samenstelling van een cijferschrift, en een letterraadse. De sleutel is dus naar alle waarschijnlijkheid een of ander getal, of wel een of ander woord, alleen bekend aan dengeen die het briefje schreef en aan dengeen voor wien het bestemd was.

Brand wierp nogmaals een verwonderden blik op het strookje papier, met dien eenen, onbegrijpelijken regel erop, en een soort van onderteekening, een onhandige krabbel, die waarschijnlijk een klein hondje moest voorstellen en hernam:

— En waar vond je dit?

— Onder de papieren van de secretaresse, Mejuffrouw Fingerlein, met nog eenige andere, die misschien lang niet zooveel waard zijn.

En met deze woorden strooide Raffles onverschillig eenige dunne pakjes bankpapier op de tafel uit en Brand zag met een oogopslag, dat ze wel van vier, vijf verschillende landen afkomstig waren, uit Duitschland, Frankrijk, Italië maar vooral uit het kleine Nederland.

— Meer waard dan deze bankbiljetten, riep Brand uit, op een toon van ongeloof, terwijl hij een harden veeg over zijn nog geel voorhoofd gaf.

— Ongetwijfeld! Een secretaresse bewaart zulk een gehimschrift niet als het niet op de een of andere wijze van groote waarde is. Je hebt haar nog niet gezien?

— Slechts heel vluchtig. Ik stelde mij haar voor als een kort, dik, Duitsch propje, afgaande op den naam. Hoe durft een vrouw het wagen, Fingerlein te heeten?

— Misschien durft deze vrouw nog wel heel wat meer dan dat. Wellicht is het ook niet eens haar ware naam. Zij heeft veel meer iets Russisch over zich of iets Poolsch als men wil, Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb altijd een zekere achterdocht gekoesterd jegens secretaresses van rondtrekkende kunstenaars, schrijvers, mannen der wetenschap of groote geneesheeren. Misschien is het een dwaas idee — misschien ook niet. Deze Irma Fingerlein is heel mooi, voor zoover ik verstand heb van vrouwelijk schoon. Nu, we zullen deze regel wel eens ontcijferen, Brand.

— Dan zullen wij daar een paar weken voor moeten nemen, dunkt mij, zeide Brand met een zucht. En toch zou ik zoo gaarne die heele tentoonstelling den rug toekeeren, en naar de stille, afgelegene hoeve gaan, waar onze trouwe vliegmaschine nog altijd op ons wacht, goed weggeborgen in de schuur van onzen ouden vriend Davis.

— Wij schijnen van rollen verwisseld te hebben, Brand zeide Raffles, glimlachend en hoofdschuddend. Ik heb je vroeger verweten dat je te zeer aan een plaats gehecht was — thans schijn je het mij te doen. Toch is dit een zeer belangwekkende stad, in veel hoogere mate nog dan New-York.

— Ik ontken het niet — maar het is daarbij een plek, gevaarlijker dan een oerwoud vol tijgers en krokodillen, gifslangen en ander ongedierte! Waar tiert de misdaad zoo welig als hier, waar loopen wij zooveel vreeselijke gevaren?

— O, nergens ter aarde, dat staat vast, Brand! antwoordde Raffles de schouders ophefend. Des te meer redenen om hier nog wat te blijven. En laat nu eens zien, wat wij van dat onbegrijpelijke regeltje kunnen maken, dat des te moeilijker te ontcijferen zal zijn, omdat de slimme samensteller alle woorden aan elkaar geschreven heeft, zonder eenige afscheiding. Ware dat wel het geval, dan zou reeds uit de lengte van zekere woorden heel wat zijn op te maken. Vooral de woordjes „en” — „ik” — „wij” — „nu” en soortgelijke, kunnen dikwijls een heel dankbaar begin vormen. Aan dien steun hebben wij niets.

Raffles had het papiertje naar zich toegetrokken, wierp zich in een stoel neer en beschouwde het geheimschrift aandachtig, dat er aldus uitzag:

N Z L O TP ZE AM EL JZ AU QB FA XD
TH ND EA U1 27 5U GR TQ I E S

Brand was naast hem komen staan, en zeide na eenige oogenblikken mismoodig:

— Ik heb je vroeger eenige malen kunnen helpen met de ontraadseling van cijferschrift. Ik heb er ook zelf altijd veel plezier in gevonden maar dit lijkt mij onbegonnen werk toe. Wij weten bijvoorbeeld niet eens in welke taal het ding is.

— Inderdaad vormt dit menigmaal een van de lastigste struikelblokken, mijn waarde Brand. Intusschen — ik heb eenig geloof er niet ver naast te zijn, als ik te kennen geef, dat dit geheimschrift in het Engelsch is.

— En waaruit leid je dat af, vroeg Brand wiens nieuwsgierigheid was gewekt.

— Uit de onderteekening, Brand.

— De onderteekening? Maar — dat moet een klein hondje voorstellen.

— Juist daarom! Komaan, laat je hersens eens werken, Brand. Je leest zooveel biaden, dat je plakboek van de vele knippen uitpuilt. Wanneer je dat boek hier bij de hand had, en je zoudt het eens aandachtig doorbladeren, dan zou je, in verband met een proces dat in deze zelfde stad, nauwelijks een half jaar geëindigd is met de veroordeeling van een landgenoot van ons, bij herhaling een naam aantreffen....

— Pup! Kapitein Pup! riep Brand vol

geestdrift uit. Ik ben een ezel en zal het altijd blijven.

— Zelfkennis is het beginsel van alle wijsheid, Brand, zeide Raffles bedaard. Inderdaad heeft deze beruchte anarchist, die een bom had willen werpen naar de auto van president Roosevelt, die toen nog maar candidaat was, deswege tien jaren eenzame insluiting tegen zich hooren eischen. Onder zijn kornuiten luijde zijn bijnaam kapitein Pup. Een klein hondje heet in het Engelsch pup, en ik verzoek je er acht op te geven, dat de woordspeling natuurlijk alleen in de Engelsche taal opgaat.

— Dat is zoo, — maar is het niet zeer ver gezocht, dit briefje als door dien man geschreven te beschouwen ?

— Hij behoeft het niet zelf te hebben geschreven. Dat kan zeer goed door een van zijn luitenants zijn gedaan, en dat geloof ik zelf ook, want dit kleine hondje is niet geschreven, maar het is met een sterk afgesleten stempel op het papier gedrukt. Wanneer je je vergrootglas ter hand neemt, zal je de waarheid van mijn woorden spoedig genoeg inzien.

— Maar dan is het toch onverklaarbaar dat een document afkomstig van zulk een gevaarlijk man gevonden wordt in de bagage van de secretaresse van een beroemden bariton.

— Waarom zou dat zoo onverklaarbaar zijn? Nihilisten en anarchisten hebben dikwijls heden in dienst die over de geheele wereld moeten reizen en dat zoo onopvallend mogelijk moeten doen. Wat is er nu onopvallender dan een bescheiden secretaresse, die als het ware de staart vormt van de schitterende komeet, die haar werkgever is? Zij valt nooit op, zij blijft steeds in de schaduw, zij moet gaan waar hij gaat — en hij reist nu eenmaal over de geheele aardbol, en zoo komt zij op een heel gemakkelijke wijze in alle groote steden, en kan instructies en lastgevingen van het hoofdbureau te Warschau doorgeven.

— Te Warschau, herhaalde Brand, opziende van het raadselschrift.

— Welzeker! In den loop van het proces is het immers gebleken dat zich te Warschau een soort van centrale bevindt, waarvan alle draden uitgaan. Wat die lieden eigenlijk beoogen is nog niet recht duidelijk, maar in ieder geval is het Bolsjewisme vergeleken bij hun leerstellingen een leer van zachtheid en teedere liefde! Het woord wraak is met bloed in hun vaandel geschreven en over de geheele aarde verspreid zijn hun agenten, die door terrorisme, door moord en doodslag iets willen bereiken, zoo spoedig mogelijk, waarnaar de arme menschheid

sedert duizenden van jaren langzaam stapje

— Verbrand dan dit stukje papier en laat voor stapje onder vallen en opstaan streeft, het uit zijn! merkte Brand vastberaden op. Laten wij onze vingers niet in een wespennest steken en laat juffrouw Fingerlein naar den duivel loopen.

— Integendeel, Brand, laten wij alles in het werk stellen om dit vodje papier te ontraadselen! Die agentschappen van het Hoofdkantoor in Warschau zijn dikwijls van zeer veel geld voorzien. Daarenboven hebben zij vaak connecties met de meest beruchte gangsters en kidnappers, waarmede zij omgaan als huns gelijken! Laat eens zien. Wij nemen dus voorloopig aan dat het geheimschrift in het Engelsch is gesteld. Voorloopig laten wij daar, dat het dan ook wel afkomstig zal zijn uit een Engelsch sprekend land, zoodat wij de keus hebben tusschen Engeland, Amerika, Canada, Australië en een groot deel van Afrika, om van Engelsch Indië niet te spreken, waar echter alleen de Europeanen onze taal gebruiken. Veeleer wil ik er mijn aandacht aan hechten, dat sommige letters, zooals bijvoorbeeld de „Z” in deze toch waarlijk niet lange regel opvallend veel voorkomt, dat wil zeggen niet minder dan zeven maal, hetgeen abnormaal is, want in de Engelsche taal is juist de „Z” een der weinigtst gebruikte letters. We kunnen dus gerust aannemen dat in dit geval de letter „Z” de plaats moet innemen van een andere letter, die zeer veel voorkomt, zooals bijvoorbeeld de „A” of de „E”. Wees zoo goed en neem eens een stukje papier en een potlood, schrijf dan eerst deze raadselachtige zin over, en vervang overal de letter „Z” door een „A”.

Brand gehoorzaamde en zei na eenige oogenblikken:

— Het lijkt nu een ietsje minder onbegrijpelijk dan zoeven. Maar wat doen we met de cijfers?

— Die komen pas in de laatste plaats, Brand, antwoordde Raffles die over het papiertje heen gebukt zat, en 't nauwkeurig bestudeerde met zijn vulpen in de hand.

Zoo verliep er ruim een half uur, zonder dat een van de beide mannen een enkel woord sprak.

En pas na dien tijd zeide Raffles langzaam, zonder op te zien:

— Het is moeilijker dan ik dacht, Brand!

— Wij zitten er twee weken over heengebogen! herhaalde Brand koppig.

— Dat is wat heel lang — maar een paar dagen zullen er toch misschien wel mee heengaan. Ik dacht aanvankelijk dat iedere letter vervangen werd door een andere, die een vast aantal

plaatsen verder stond in het alphabet, zoodat bijvoorbeeld de letter „d” de „a” zou vervangen de e de b, de f de c enz. We kunnen het dus probeeren door vierentwintig keer een andere letter te nemen. Maar ik vrees dat we hier niet verder mee komen. Want dat we hier te doen hebben met dat lastige soort raadselschrift, waarbij de waarde van de letter op onregelmatige wijze verspringt — volgens een vooraf opgemaakte code, zoodat de d niet steeds een a beteekent, maar ook wel eens een b of een andere letter.

— Alleraangenaamst! zeide Brand sarcastisch. Wij kunnen net zoo goed zeggen dat het onoplosbaar is.

— In het geheel niet! Brand. Als we het woord of het cijfer maar kenden zou het doodgemakkelijk zijn. Maar nu we dit niet kennen, nu dat woord of dat cijfer waarschijnlijk zelfs niet eens geschreven is, maar alleen bewaard wordt in de hersens van dengeen, voor wien dit briefje bestemd was, nu zijn we wel verplicht, onze hersens eens goed te laten werken.

— Als we aan onze maag eens dachten voor onze hersens, Edward! klaagde Brand. Het is bijna half twee, en die onderneming heeft mij zeer hongerig gemaakt. Het is ook zeer noodig dat ik eerst de buit veilig opberg — men kan nooit weten!

— Je hebt gelijk, en dit stukje papier loopt niet weg! stemde Raffles toe. Henderson heeft toch voor eetwaar gezorgd?

— Zijn keuken puilt ervan uit, en de brave kerel is reeds bezig, mag ik vertrouwen stellen in de geuren die tot mij overwaaien, een maaltijd te bereiden, die zeer welkom zal zijn.

Zorgvuldig borg Raffles het strookje papier in zijn portefeuille weg, wierp nogmaals een vluchtigen, goedkeurenden blik op de sieraden, die nog een paar uren tevoren aan den verwenden, ijdelien bariton hadden toebehoord en stelde toen de zaak aan Brand ter hand.

Deze deed er ook de bankbiljetten bij, na die zorgvuldig te hebben geteld, en begaf zich naar den kelder, die zich onder het huis bevond en waar nog maar alleen een wijnrek stond,

eenzaam en nog niet van flesschen voorzien.

Tegen een van de wanden was een kleine, moderne brandkast geplaatst, juist zwaar genoeg om het vervoer ervan zonder omvangrijke hulpmiddelen onmogelijk te maken, en daarin borg Brand zorgvuldig de buit van den grooten avonturier weg, en noteerde het als een goed zakenman onmiddellijk in zijn opschrijfboekje — maar op een zoodanige wijze, dat een wantrouwend politiemann de ware beteekenis van die notities zeker niet zou hebben begrepen.

Toen hij weer boven was gekomen, stond de tafel reeds gedekt, en Raffles stond bij het venster en had het fatale strookje weer te voorschijn gehaald en bestudeerde het met gefronst voorhoofd.

Brand slaakte een soort van kermende zucht, en zei op een toon vol zelfbeklag:

— Dat de drommel die juffrouw Fingerlein en haar vodjes hale! Edward, ik ben uitgehongerd.

— Ik kom, Brand! mompelde Raffles, zonder echter een stap te doen.

Brand nam plaats voor de tafel. Hij had waarlijk een razenden honger, en de dampende schotels prikkelden die honger nog meer, zoodat hij zich niet lang bedacht, maar op de kostelijke spijzen aanviel, die Henderson op zulk een treffelijke wijze wist te bereiden.

Zijn eerste honger was reeds gestild, toen Raffles als uit een droom scheen te ontwaken, het papiertje weer wegborg, over zijn hoog voorhoofd streek en mompelde:

— Ja, het is zeer veel iastiger dan ik dacht — en toch zal ik het ontraadselen, al moest ik er een maand aan besteden.

— Maar dan zijn die Bratschliff en zijn onmogelijke secretaresse al weer veel verder! riep Brand verontwaardigd.

— Dan reizen wij hen na! zeide Raffles doodkalm en toen nam hij plaats voor zijn leeg bord en bediende zich rustig, met die afgemeten voornaamheid, die hem zelfs in het hartje van de woestijn niet in den steek liet.

HOOFDSTUK IV.

ACHTER DE COULISSEN.

Mijnheer Heinrich Wilhelm Bratschliff had den geheelen dag noodig gehad om eenigszins tot zich zelve te komen, en in staat te zijn, den volgenden avond op te treden, na een enkele repetitie met het operagezelschap, dat hem onder zijn gasten zou tellen.

Hij had een paar uren noodig gehad om uit te razen, toen nog twee uren om van zijn hoofdpijn te genezen, die het onvermijdelijk gevolg was geweest van het ondergane avontuur, en toen nog enkele uren om van een en ander uit te rusten.

Wat de secretaresse betreft, een geneesheer had vruchteloos gepoogd haar uit haar bewusteloosheid te doen ontwaken en de verklaring afgelegd dat zij waarschijnlijk bedwemd was met een of ander gas, welks samenstelling hem onbekend was.

Frau. ein Fingerlein was uit zichzelf ontwaakt, had de vermissing van haar bankbiljetten geconstateerd, en toen haar belangen met een kalmte, ja met een ijzige onverschilligheid, die de journalisten verbaasde en met echt Amerikaansche bewondering vervulde, toevertrouwd aan de politie, die ook haar broodheer wel zou bijstaan, naar zij meende.

Jammer genoeg kon zij zelve geen verklaringen afleggen, waaraan de politie iets had. Hoogstens vond deze uit, dat een Herr Wetterschlag, die correspondent zou zijn van de Berliner Tageb.att, in het geheel niet bestond, tenminste tot op den voorafgaanden dag niet bestaan had, en dat was alles.

Evenmin vond zij den man terug, die op zulk een onbeschaamde wijze een uur lang voor beroemd bariton had gespeeld, of den Azaat, die zijn medeplichtige was geweest.

Zooals altijd liepen de getuigenverklaringen uiteen, en terwijl de gerant, die door den gewaanden zanger was neergeslagen, hem een reus

noemde, een goliath van zeven voet, verklaarde een etagekellner dat de man niet zoo bijzonder groot was geweest. De een begiftigde hem met blauwe, een tweede met grijze, en een derde zelfs met reebruine oogen.

Hij droeg een blauwe jas, neen een bruine, nietwaar een grijze.

Dienweeden dag waren de zaken dus zooals zij den vorigen dag waren en Herr Bratschliff begaf zich met een zeer somber humeur in een luxe-auto, die hem ter beschikking was gesteld door een schatrijken inwoner van Chicago, die gaarne als kunstbeschermer poseerde, des middags om half twee naar de repetitie.

Het kalmeerde hem een beetje, toen hij bemerkte hoe het geheele, voltallige orkest met inbegrip van den dirigent als een man oprees, toen hij door de duistere zaal langs het breede middenpad kwam aanloopen, zooals steeds op de hielen gevolgd door zijn secretaresse, en zijn kamerbediende, die hem als zijn schaduw schenen te volgen.

Het wachten was natuurlijk op den beroemden gast geweest en allen stonden gereed.

De repetitie had een tamelijk vlot verloop, behalve dat de nukkige bariton nu en dan deed ophouden om een regievondst van zichzelf met kracht van woorden en argumenten ingang te doen vinden, waarbij slechts een zacht gemompeld protest werd gehoord van de zangers en de zangeressen die het nu eenmaal reeds jaren anders hadden gedaan.

— Ik heb a.tijd naar rechts moeten acteerden in dit bedrijf, als ik Elsa overhaa. Lohengrin naar zijn afkomst te vragen! kaaagde de toch werkelijk zeer bekende zangeres die de rol van Ortrud zong. Het kasteel staat toch immers ook rechts.

— Dan verbeed u zich maar dat dat kasteel links staat! gromde de bariton hooghartig.

Ik heb het kasteel nu eenmaal altijd links gehad, en daar kan ik niet meer van afwijken.

— Maar dan zal het publiek denken dat ik gek ben, verzette de zangeres zich nog even.

— Dat is minder erg, antwoordde de bariton uit de hoogte dan dat het publiek mij een leelijk gebaar zou zien maken! Waar is de tenor? Luistert u eens, mijnheer. U velst mij niet met den eersten slag, maar ik breng u eerst een houw toe met mijn slagzwaard over het hoofd!

— Een houw over het hoofd? vroeg de tenor verbluft. Maar meester — zóo is dat gevecht nog nooit vertoond! Telramund komt aan die houw heelemaal niet toe! Lohengrin immers wordt door een hoogere macht beschermd en als hij alleen reeds zijn zwaard opheft, valt Telramund als door den bliksem getroffen neer. Zoo schreef Richard Wagner het zelf in zijn partituur.

Toen richtte de beroemde bariton zich in zijn volle lengte op, zette zijn borst vooruit en zeide met stemverheffing:

— Ik heb met Richard Wagner niets te maken, mijnheer. Daarenboven Wagner is dood, en Heinrich Wilhelm Bratschliff leeft!

— En als u mij met dat zwaard toevallig op mijn hoofd raakt?

— Dat is mij nog nooit gebeurd, mijnheer. En als het hier mocht geschieden, dan zou mij dat leed doen, maar er zijn wel tenors om u te vervangen. Tot vanavond, dames en heeren, en ik zal het koor moeten verzoeken in het tweede bedrijf een weinig zachter te zingen zoodat mijn stem beter gehoord zal worden. Waar is mijn kleedkamer?

Men bracht den beroemden bariton naar een werkelijk zeer fraai ingericht vertrek, met een marmeren schminktafel, een marmeren waschbekken, stroomend warm en koud water, een divan, een psiche van echt venetiaansch glas, en Herr Bratschliff gromde, om zijn tevredenheid te kennen te geven en ging weer heen, na zich te hebben overtuigd, dat aan de gangzijde op het paneel van de deur een koperen ster van behoorlijke afmetingen was bevestigd.

In de duistere zaal vond hij, zooals hij trouwens verwachtte, zijn secretaresse geduldig op hem wachten, in de houding van een standbeeld.

— Hoe was mijn stem? vroeg de beroemde man haar op zachten toon.

De blikken uit de raadselachtige oogen van de jonge vrouw kwamen een ogenblik over maar vooral langs het zware lichaam van Bratschliff, en toen antwoordde zij:

— Maak u niet ongerust, meester. Uw stem zal u vanavond niet in den steek laten. Al hebt

gij met halve stem gerepeteerd — het klonk prachtig, zelfs in deze holle zaal. Vanavond zult gij zien, dat deze tot de laatste plaats gevuld is.

— Ik mag het lijden, maar het zou wel een wonder zijn na wat ik gisteren heb moeten ervaren. Hebt u al met de politie getelefoneerd.

— Sedert vanmorgen vijfmaal, antwoordde Fräulein Fingerlein met haar diepe keestem en schijnbaar volmaakt onberoerd door het noodlot van haar meester. Er is nog niets ontdekt en de hoop wordt hoe langer hoe kleiner dat er iets ontdekt zal worden. Ik zou mij er maar invoegen, meester.

— Mij er in voegen? brieschte de bariton, en zijn oogen puilden bijna uit zijn rood gezicht. Mij voegen in een verlies van veertig duizend dollar?

— Die heeft U binnen een paar weken wel weer bijeen! zeide de secretaresse en iemand met een fijn gehoor had een zweempje van minachting, ja, misschien wel van haat in haar stem kunnen waarnemen.

— U spreekt er gemakkelijk over! U is toch ook beroofd — blijft u daar dan zoo kalm onder?

— Waarom zou men zich niet schikken in dingen, die onvermijdelijk zijn, zeide de jonge vrouw, de schouders ophalend. Wat helpt jemieeren?

— Maar het moet voor u een vrij groot kapitaal zijn geweest. Hoeveel zei u ook dat het was?

— Ik weet het niet nauwkeurig, antwoordde de secretaresse onverschillig. Het kan zoiets van vier duizend dollar zijn geweest.

— Ik bewonder uw flegma! hernam de bariton met iets van naijver in zijn stem. Ik wist niet dat u zoo weinig gehecht waart aan het aardsche slijk, Fräulein Irma. Ik geef dat ik u een behoorlijk salaris betaal, want menigeen zou voor tweehonderd dollar in de maand en de kost gaarne de assistente zijn van den beroemdsten bariton van dezen tijd, maar om plotseling vier duizend dollar te verliezen — ik geef dat ik het een geweldigen slag zou vinden.

— En ik geef niet dat u zich daar werkelijk goed kunt indenken, meester, zeide de secretaresse koeltjes en langs den bariton heenziende, terwijl zij opstond. Zullen wij gaan? Heert u hier nog iets te doen? Ik moet nog een paar brieven naar Philadelphia, Washington en San Francisco aamaken, en u zoudt er mij nog twee dicteeren voor den president en voor den directeur van de groote muziekschool in Boston.

— Ik heb er niet veel lust in, maar het zal

wel moeten! zeide Bratschliff. De slag heeft mij geweldig aangegrepen. Ja, zie eens Fräulein Irma, ik ben nu eenmaal geen wijsgeer, zooals u er een schijnt te zijn.

— Misschien wordt u dat nog wel eens, meester! zeide de jonge vrouw en weer was voor een kort oogenblik die raadselachtige uitdrukking in haar oogen.

— Je wordt uit dat meisje nooit wijs, mompelde mijnheer Bratschliff, misschien wel voor de dertigste maal, sedert hij deze ijverige, zwijgzame in zich zelf gekeerde jonge vrouw in dienst had genomen, en zonder zeer nauwkeurig te weten of zijwel een meisje was.

Wat later stond het tweetal op straat, en de prachtige auto van den kunstminnaar die maar al te trotsch was, dat de groote zanger gebruik van zijn voertuig wilde maken, voerde hen, gereden door den chauffeur van den Maecenas naar het hotel terug, waar de groote man nog enkele journalisten ontving, maar ditmaal niet zonder deugdelijke waarborgen van hun echtheid en in tegenwoordigheid van zijn secretaresse en zijn kamerbediende, versterkt met twee pootige etagekellners, deed aan deze heeren zijn beklag over zijn ervaringen, gaf er zijn bevreemding over te kennen, dat de politie de roovers niet reeds lang in den kraag had gevat, en vlocht hier tusschendoor eenige minvriendelijke opmerkingen aangaande den ijver en de schrandereheid, de betrouwbaarheid en het moreele peil van de politie van Chicago.

De journalisten namen een en ander voor kennisgeving aan en vertrokken, waarop Bratschliff zijn brieven dicteerde, een glaasje cognac dronk, zijn jas uittrok, zich op de sofa uitstrekte, en zijn middagslaapje ging doen, een bezigheid, waarin hij nimmer mocht worden gestoord, onder geen enkel voorwendsel.

— Slaap is goed voor mijn stem! decreteerde de groote zanger. Daarmee was alles gezegd.

Zijn kamerbediende wekte hem op de daarvoor vastgestelden tijd, op de minuut af, hij dineerde vroeg en niet al te overmatig, slechts in gezelschap van Fräulein Irma, en hij begaf zich ook tijdig naar den schouwburg, wederom in gezelschap van de secretaresse en van zijn kamerbediende, die hem moest schminken en kleeden.

— De zaal is uitverkocht! kwam Irma hem omstreeks een kwartier voor den aanvang berichten, toen de groote zanger reeds geheel gekleed en geschminkt zat, en onder de bekwame handen van zijn kamerbediende tot een heel ander mensch was geworden, een stoer, schoon, boosaardig man, met ravenzwarte lokken, fraai

geteekende wenkbrouwen, een gitzwarte baard, een lichtgebruinde gelaatskleur en gedost in een fluweelen en zijden gewaad, dat kenners op eenige honderden dollars waarde taxeerden. Zijn blinkende helm lag gereed om te worden opgezet, en op een afzonderlijke tafel lag het groote slagzwaard gereed en daarnaast op een heel gewoon, wit porcelein ontbijtbordje een zoute haring.

Voor de insiders was die haring niets bijzonders — de groote zanger zwoer bij dit middel om zijn stem los te maken.

Om tien minuten voor achten had de volgende plechtigheid plaats:

Telramund legde zich achterover in zijn leunstoel en sperde zijn mond open, de kamerdienaar vatte de haring bij den staart en splitste hem op onnavolgbare wijze in twee gelijke deelen, waarop hij achtereenvolgens die beide helften met een uitgestreken gezicht in het groote, duistere gat onder hem liet zakken.

Herr Bratschliff vermaalde de haring met zichtbaar genot, veegde zijn lippen af, haalde diep adem, en stiet plotseling en geheel onverwacht een rollenden toon uit, die als een donder opsloeg tegen de wanden van zijn kleedkamer, en twintig meter verder de brandwacht bijna van zijn stoeltje deed tuimelen.

De orkestleden hadden zich reeds naar hun plaatsen begeven, tachtig in getal. In de gang klonken de dreunende stappen der koorleden, het blikkerig gerinkel van hun zwaardscheeden en sporen en toen werd alles overstemd door een hartige vloek, stellig afkomstig van den Koning, die iets had aan te merken over de plaatsing van zijn openlucht troon, onder den zwaren eik, waar hij aanstonds recht zou moeten doen, inzake de klacht Telramund versus Elsa van Brabant.

De groote man opende eigenhandig de deur, wierp een blik in de gang, en wenkte een man in een zijden wambuis, met een fluweelen baret op het hoofd en voorzien van een langen staf. Het was de bariton die den Heraut zou zingen.

— Ik zou u willen verzoeken, mijnheer, niet zoo dicht naar het souffleurshok te komen, als gij op bevel van den Koning den oproep zingt! Heusch, Lohengrin zal toch wel komen, en ik houd niet van die poses van tweedepians rollen!

— Ik zal het in mijn oor knopen, meester, zeide de Heraut met een zoo volmaakt gemis aan eerbied in zijn stem, dat Herr Bratschliff bijna weer boos was geworden. Het kwam hem voor, dat men hem niet behandelde met den eerbied aan zijn rang en stand verschuldigd.

Langzamerhand kwamen er meer zangers te voorschijn, Else verscheen, een nog zeer jonge artiste, bevend van zenuwachtigheid maar aanbiddelijk blond en onschuldig, en toen kwam als een zon die doorbreekt, letterlijk stralend van zilver en witte stof, Lohengrin te voorschijn gehuld in zijn langen, sneeuwvitten mantel en met zijn groot slagzwaard als een parapluie onder den arm gekneld.

Achter hem liep een negerbediende, die zijn helm nog wat oppoetste en reeds van verre begon hij scheldend te knorren :

— Dat noemen ze op dit tooneel een zwaan ! Het lijkt veel meer op een geplukte kip, en door dat beest moet ik mij laten ten tooneele voeren ! Waar is de inspicient ? Als er niet naar gekeken wordt, zal er een wiel van het schuitje loopen. Denken die zelf soms dat ik voor gek wil staan ? Hoe is het, meester, zijt gij goed gedisponeerd ?

— Ik ben altijd gedisponeerd, jonge man ! antwoordde Herr Bratschliiff uit de hoogte. Ik kan mij niet herinneren dat ooit een blad heeft durven schrijven, dat ik niet goed bij stem was.

Niet ver van hen vandaan sloeg een klein, bleek mannetje op een tamelijk grooten gong, en liet dit gebimbam volgen door den waar-schuwingkreet :

— Tot den aanvang ! dames en heeren !

— Wat is dat ? knorde de groote bariton. Nog geen tien seconden geleden hoorde ik hem „Vijf minuten” bellen.

— De burgemeester zit in de zaal, fluisterde Ortrud, die zoeven te voorschijn was gekomen. Die wacht niet graag.

Herr Bratschliiff had een barsch antwoord op de lippen, waarschijnlijk luidend dat hij voor geen tien burgemeesters vroeger wilde beginnen, maar hij bedacht dat dit zijn stem zou kunnen schaden en zweeg.

Daar klonk reeds de aanmaning van den inspicient :

— Klaar aan het doek ! Van het tooneel !

Het tooneel werd ontruimd. Alleen zij die moesten staan bij het rijzen van het scherm, namen hun plaatsen in. De Koning op zijn zetel onder den zwaargetakten eik, Telramund en zijn vrouw Ortrud rechts op den voorgrond, en daarachter de edelen in halven kring geschaard.

Het werd zeer stil, en ternauwernood hoorde men de violen, de muziek als van serafijnen inzetten, het begin van de ouverturè van Lohengrin.

De voorstelling had een aanvang genomen. Nog juist op het laatste oogenblik werd door

een ouvreuse de deur geopend van een loge, en twee keurig gekleede heeren in rok, traden daarbinnen en zetten zich neer, op twee van de achterste stoelen.

Op hetzelfde oogenblik werden de lichten in de zaal gedoofd.

De ouverture, onberispelijk vertolkt door tachtig meesters in hun vak, nam een einde, het voordoek ging uiteen, de Koning verhieft zich van zijn zetel, en het gezongen drama daar op het tooneel nam een aanvang.

En donderend zette Telramund zijn aanhef in, zoodra de Koning zweeg, en de eene heer uit de loge zeide tot den anderen, zich dicht naar hem overbuigend :

— Het valt niet te ontkennen — zijn stem is prachtig.

— Niemand twijfelt daaraan, Brand ! Deze voormalige varkensslager beschikt inderdaad over een buitengewoon fraai orgaan. Het is maar jammer, dat hij nooit weet wat hij eigenlijk gaat zingen, niet weet wat hij zingt en nog veel minder wat hij zoeven gezongen heeft. Vraag hem aanstonds wat eigenlijk de inhoud is van de opera Lohengrin, en hij zal met zijn mond vol tanden staan. Een opera is voor hem een voorwendsel om heel hard bepaalde noten te zingen, en verder bekommert hij er zich niet om. Als hij maar zorgt dat de noten in de goede volgorde zijn keel verlaten, dan is hij tevreden. Zijn Engelsch is trouwens erbarmelijk ! Waarom stond men die man niet toe, zijn moedertaal te zingen ? Overigens — je weet hoe ik denk over Wagner als dichter, maar ik blijf erbij dat men hem toch niet mag vertalen.

Elsa werd door den Heraut uitgenoodigd voor de vierschaar te verschijnen, de oproep werd naar alle vier de windrichtingen rondgeroepen, en Lohengrin verscheen, fier, kaarsrecht in zijn zilveren gondel, voortgetrokken door den zwaan, die hem van den Graaiberg had aangevoerd.

Brand had een tijdlang zeer aandachtig geluisterd, en hij boog zich weer naar Raffles toe, om fluisterend een opmerking te maken, toen hij tot zijn verwondering zag dat Raffles in het geheel niet luisterde, maar bezig was op een klein stukje papier, dat hij op zijn knie had gelegd, aantekeningen of iets dergelijks te maken.

Brand zelf kon zoo goed als niets onderscheiden, maar hij wist dat Raffles voldoende zou kunnen zien bij het zeer schaarsche licht van het tooneel en hij vroeg zich verwonderd af wat Raffles toch kon uitvoeren, toen deze een plotselinge beweging maakte en een zacht sissend

geluid liet hooren, dat Brand zeer goed kende, en dat altijd het onmiskenbare teeken was van een of andere soort van blijdschap.

En Raffles bleef maar figuurtjes en krabbel-tjes maken, onverdroten, terwijl Lohengrin zijn ernstige vermaning tot Elsa richtte om nooit naar zijn afkomst te vragen, en zelfs terwijl de blonde held en de zwarte belager van Elsa's onschuld elkander met veel gedreun van de schilden en gekletter van groote zwaarden te lijf gingen.

Maar Raffles had het papiertje reeds weggeborgden toen het scherm viel onder een ratel van applaus, en hij gaf Brand niet eens den tijd mee te applaudiseeren, maar greep hem bij den arm, voerde hem de loge uit, en bracht den verbaasden jongeman naar een heel stil hoekje van een der foyers, waar zich op dat oogenblik geen sterveling bevond.

— Ik heb het gevonden, Brand ! viel Raffles dadelijk met de deur in huis.

— Wat heb je gevonden ? vroeg Brand ongerust.

— De beteekenis van het raadselschrift. Ik wil gaarne erkennen, het was louter toeval, of je kunt het mijnentwege ook een soort van ingeving noemen.

Raffles had het papiertje uit zijn beurs genomen, ontvouwde het, en vervolgde :

— Zooals die letters hier staan hebben zij natuurlijk geen beteekenis hoegenaamd. Op 't eerste gezicht zou men wanen, dat de derde, vierde en vijfde letter inderdaad iets beduiden want zij vormen het woord „lot”. Wat verder zien wij een combinatie, die ook veelbelovend kijkt, en tenminste uitgesproken kan worden. „Zeamel”, maar voor de rest is het volstrekt onleesbaar, en ik kwam spoedig tot de gevolgtrekking, dat hier een sleutelwoord de oplossing moest brengen. Je kent de rol van zuik een woord. Men vervangt iedere letter daarvan door het getal, overeenkomstig de plaats, welke de letter in het alfabet inneemt, zoodat een a het cijfer 1 en z het cijfer 26 krijgt.

— Dat was mij bekend, Edward — en het is ook nooit verborgen voor mij gebleven, dat juist het vinden van dat sleutelwoord de groote moeilijkheid is.

— Ik heb er vanmiddag en vanavond honderd tachtig geprobeerd zeide Raffles rustig. Het leek op niets. En nu is het toeval of mijn goed gesternte mij te hulp gekomen. Zoodra Elsa opkwam, schoot het als een bliksemflits door mij heen. Het woord weerklonk in mijn

hersens, ik beproefde het dadelijk — en reeds na de eerste vijf letters bemerkte ik dat ik op de goede weg was.

— Maar wat heeft Elsa daar in 's Hemelsnaam mee te maken ? vroeg Brand verbaasd.

— Maar mijn waarde Brand — je moet je toch herinneren, dat in het proces tegen kapitein Pup een zekere Elsa (dat was een bijnaam) een zeer groote rol heeft vervuld ? Het schepsel was als getuige gedagvaard, misschien vreesden de verdachten en hun vrienden, dat zij in een onbewaakt oogenblik iets nadeeligs voor hen zou loslaten en voor zij nog een woord had kunnen zeggen in de rechtszaal werd zij door een scherpschutter, die voor het geopende raam van een zevende verdieping had post gevat, in een huis op eenigen afstand van den rechtszaal, koelbloedig neergelegd. Maar het schot, dat ieder ander had moeten dooden, scheen niet voldoende te zijn voor haar harde hoofd, want ze kwam er van bovenop, tien dagen later getuigde ze wel degelijk en in haar woede kwam er toen een en ander los ! Ze kwam er af met een halfjaar gevangenis, en dat is waar ook — een dezer dagen moet haar tijd verstreken zijn. Nu, zij was een zeer goede vriendin van kapitein Pup en het was volstrekt niet zoo onzinnig aan te nemen, dat de opsteller van het geheimschrift dien beroemden en beruchten naam tot sleutelwoord had gekozen. En wees nu zoo goed, en becijfer zelf eens, welke rangorde de letters die het woord samenstellen in het alfabet innemen ! Hier heb je mijn potlood en een stukje papier.

Nog niet geheel overtuigd had Brand papier en potlood aangenomen, cijferde even en zeide toen :

— de e is 5, de l is 12, de s 19 en de a 1 !

— Het is bijna goed, Brand — beha,ve het laatste, want de opsteller schijnt, misschien om de zaak nog moeilijker te maken de a op 0 te hebben gesteld. Nu wij dit eenmaal weten, behoeven wij dus niets anders te doen, dan bij iedere letter van het raadselschrift teikens zoo-veel letters bij te tellen — of af te trekken, als de rangorde in het woord Elsa bepaalt. De eerste letter van het geheimschrift is een N, ik moet er dus vijf letters bijtellen — of aftrekken. Het eerste gaf mij geen uitkomst en zoo paste ik dus het laatste toe — en dat leverde een voortreffelijk resultaat op. Trouwens, je kunt je er zeit van vergewissen. Begin maar eens met het vreemde briefje nog eens over te schrijven, en zet dan onder iedere letter ervan het vereischte cijfer, zooveel ma, en herhaald als het

slutelwoord dat mogelijk maakt. En als je daarmee klaar bent, trek dan die getallen af, en laat mij voor de aardigheid je eigen resultaat eens zien, om dat met het mijne te vergelijken.

Brand werkte een minuut of vijf met grooten ijver, toen slaakte hij een kreet van verwondering en blijdschap, en gaf Raffles een stukje papier, dat er nu als volgt uitzag :

N	Z	L	O	T	P	Z	E	A	M	E	L	J	Z	A	U
5	12	19	0	5	12	19	0	5	12	19	0	5	12	19	0
I	N	N	O	O	D	G	E	V	A	L	L	E	N	H	U
Q	B	F	A	X	D	T	H	N	D	E	A	U			1275
5	12	19	0	5	12	19	0	5	12	19	0	5			
L	P	M	A	S	R	A	H	I	R	L	A	P			1275
U	G	R	T	Q	I	E	S								
12	19	0	5	12	19	0	5								
I	N	R	O	E	P	E	N								

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

NO. 1275.

Raffles ha l het papiertje glimlachend aangenomen, knikte nu goedkeurend, en zeide:

— Het stemt nauwkeurig overeen met mijn eigen resu'taat — en dat kon ook moeilijk anders Natuurlijk moeten de woorden nog van elkander gescheiden worden maar dat is al heel gemakkelijk en dan lezen wij: „In noodgevallen hulp Masra Hir'ap 1275 inroepen.” En dat is onder teekend door kapitein Pup, die nu reeds een half jaar in de gevangenis zit. Het briefje is dus ook minstens zoo oud, en daar de mooie Irma zeker niet eerder in Amerika is geweest en pas sedert een paar dagen in Chicago vertoeft tegelijk met haar beroemden broodheer, zoo moet dat kleine waarschuwingsbriefje haar dezer dagen zijn ter hand gesteld — of toegesonden. Het is zeker al in meer handen geweest, want het ziet er vuil en gekreukeld uit.

— Dat alles kan ik wel volgen, Edward, maar dat getal? Wat heeft dat te beteekenen?

— Dat is een vraag waarop het antwoord minder gemakkelijk is. Maar daar deze waarschuwing bestemd is voor nieuwelingen hier, moeten we misschien in dat getal het adres van dien mijnheer Hir'ap zoeken. Het zou bijvoorbeeld kunnen beteekenen het huisnummer 12 in de vijftienzeventigste straat, maar ook No 75 in de 12de.

— Of zelfs no. 5 in de honderdzeventwintigste.

— Wacht wat! De straten zijn hier voor zoover ik weet nog niet tot over de honderd genummerd, zoodat wij in elk geval maar twee mogelijkheden hebben.

— Ik heb nooit van een Masra Hir'ap gehoord!

— Ik ook niet, om je de gulle waarheid te zeggen. De naam is destijds in het proces in elk geval niet genoemd. Het is heel goed mogelijk dat het een schuilnaam is. De naam heeft overgens een echt Hongaarschen klink. Er bestaat in Boedapest een blad dat „Budapesti Hir'ap” heet. In elk geval zullen wij van dit oogenblik af onze Irma zeer goed in het oog houden. Ik wist wel dat er in die ongedame meer stak dan men aanvankelijk zou vermoeden. We hebben hier met uiterst gevaar-

lijke nihilisten te doen, of ik moest mij al erg vergissen. En zooals ik al zeide heeft ze dat baantje bij mijnheer Bratschliff alleen maar aangenomen, niet om op een goedkoope, maar om op een onopvallende wijze alle groote hoofdsteden te kunnen bezoeken — want aan geld schijnt het haar niet te ontbreken, en als zij het verliest... door diefstal bijvoorbeeld, dan trekt zij er zich niet al te veel van aan, zooals we gezien hebben. Misschien brengt zij ons wel regelrecht naar dien mijnheer Hir'ap toe, die een man van gezag en van geld moet zijn.

— Waarom? Zij verkeert toch niet in een noodgeval?

— Niemand kan zeggen, hoe zij zelve daarover denkt. Misschien vindt zij den roof van haar geheimschrift, tenminste, als zij dien al ontdekt heeft, van veel grooter belang dan het wegraken van een onnoozele vierduizend dollar.

— Zou er geen middel zijn om achter de schermen te komen in dit operagebouw?

— Daar denk ik juist over, zeide Raffles peinzend. Ik ben bang dat het hier niet zoo gemakkelijk zal gaan. Men is hier tamelijk streng, en het is hier geen Groote Opera te Parijs, waar men, als men in rok is, bij den portier van den artisteningang wonderen kan doen met een tienfrancstuk. De truc van den verslaggever durf ik niet goed te herhalen — men zal dienaangaande wel wat wantrouwend zijn geworden. Maar wacht eens — hoe dom dat ik daar niet aanstonds aan heb gedacht.

Raffles stak zijn hand in zijn vestzakje, haalde er een visitekaartje uit en stak het Brand toe, die las:

„P. L. Patrick”, die naam was gedrukt en daar onder stond met inkt geschreven „verzoekte te laten passeeren.”

— Wie is Patrick en hoe kom je aan dit kaartje, vroeg Brand verbijnd.

— Mijn waarde Brand, de opmerking moet mij van het hart, dat je niet zeer spoedig op de hoogte bent van namen, die in een wereldstad vooral voor lieden als wij van belang zijn. Maar mijn heme — Patrick is de nieuwe, tweede burgemeester van Chicago, en men zegt dat

hij meer invloed heeft dan het eigenlijke stads-hoofd! Het woord van dien man is wet, en dit simpele kaartje is zoo goed als een talisman. Ook dit vond ik onder de paperassen van onze Irma. Hoe zij er aan komt — ik weet het niet, waarschijnlijk niet op een zeer eerlijke wijze, maar ik wil met je wedden, dat dit kaartje ons onmiddellijk de poorten zal openen van het heiligdom achter de schermen.

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren, meende Brand die wat minder optimistisch was.

Maar het bleek al spoedig, dat Raffles de kracht van dit tooverwoord „Patrick” geenszins had overschat, want de barsche portier bij den artisteningang had het nauwelijks onder de oogen gekregen, of zijn vuurrood gezicht verbleekte tot een valen tint, en hij haastte zich, met veel plichtplegingen de twee deftige heeren door te laten, die in het bezit waren van zulk een machtig en onweerstaanbaar laissez-passer.

Raffles droeg er wel zorg voor het kostelijk stukje carton niet in handen van den portier achter te laten, en wandelde met Brand het tooneel op, met de houding van iemand die het vaker gedaan heeft. Men was zooveen begonnen aan het derde bedrijf.

Lohengrin stond gereed in het lange, witte gewaad, en met den zilveren band om het blonde haar, en wat verder stond Elsa als de teedere bruid, een droom van wit en blond.

Het was zeer stil achter, men liep op de teenen.

Een oogenblik later gingen de twee vrienden door de breede niet al te helder verlichte gang, waaraan de kleedkamer van Herr Bratschliff was gelegen.

De deur stond op een kier, en daarbinnen zat, geheel alleen, Irma Fingerlein en las met aandacht een brief, het gelaat verstrakt, de donkere oogen als geheimzinnige vuren in het bleeke gelaat.

Zij moest een zeer fijn gehoor hebben, want zij hoorde dadelijk de zachte schreden, keek op, rees op van haar stoel, en was met katachtige schreden bij de deur die zij geheel opende.

Zij keek Raffles vol in het gelaat.

Deze nam hoffelijk zijn hoed af en ging rustig verder.

Brand zag hoe hij glimlachte, en hij wist de beteekenis ook van die tevreden glimlach.

Het was duidelijk dat de vrouw in dien uitmuntend gekleeden, nog jonge bezoeker niet de lastige Deutsche journalist herkend had van een dag te voren.

En hoe weinig kon zij vermoeden dat diezelfde man de twee stukjes papier bij zich droeg, die voor haar van zooveel gewicht waren.

Irma had de deur reeds weder gesloten. Raffles en Brand liepen verder totdat zij de artisten-foyer bereikten, waar zij den Heraut aantroffen, die daar rustig zijn sigaartje rookte, en zijn lokkenpruik voorloopig had afgezet, totdat hij deze in het laatste bedrijf weer zou noodig hebben.

De zanger nam ternauwernood notitie van de beide binnentredenden die het vertrek vrij spoedig weer verlieten, en post vatten tusschen de coulissen, op veiligen afstand achter het groote boograam, fel bestraald door een schijnwerper en waarop aanstonds Lohengrin zou toetreden als voor de eerste maal Elsa ondanks zijn waarschuwing de noodlottige vraag zou stellen naar zijn afkomst.

Het Bruidskoor had ingezet en zuiver en klaar stonden de stemmen der vrouwelijke koristen, die langzaam over het tooneel schreden en, nauwelijks weer achter de schermen zijnde gom begonnen te kauwen en te babbelen, op een zachte fluistertoon, die den inspicient dreigend deed omzien in hun richting.

In een donkeren hoek stond Bratschliff gereed, leunend op zijn zwaard en omgeven door de edelen, met wie hij aanstonds het bruidsvertrek zou moeten binnendringen, zoodra de gevaarlijke vraag voor de laatste maal gesteld was, en Lohengrin van zijn bijna goddelijke macht ontdaan.

Hij zag er knorrig en onvoldaan uit, en hij was dan ook uit zijn humeur, want die tenor zong alsof zijn leven ervan afhing, natuurlijk om hem, den wereldberoemden bariton in de schaduw te stellen.

Een paar tooneelknechts liepen op vilten pantoffels heen en weer en hielden zich gereed, onmiddellijk na het vallen van het scherm het decor opzijde te schuiven, dat het bruidsvertrek vormde.

Raffles en Brand bewogen zich niet. De klanken van het prachtige orkest klonken gedempt uit de orkestbak op, bijna overstemd door het machtig geluid van den tenor.

De minuten verliepen. De noodlottige vraag was gesteld.

Diepe, tragische wanhoop spiegelde zich af op het gelaat van Lohengrin. Telramund drong met getrokken zwaard binnen, vergezeld door eenige edelen, Lohengrin velde hem met een enkelen slag van zijn eigen zwaard, hem door Elsa aangereikt, en toen viel het doek en was de rol van den grooten bariton uitgespeeld, voor dien avond althans.

Hij had er beslist op gestaan dat de muziek zou zwijgen, zoodat hij gelegenheid zou krijgen om te danken voor het applaus en toen liep hij met een knorrig gezicht naar de kleedkamers in zichzelf mopperend, en met een paar dames op de hielen in zeer kostbare avondtoiletten, die hem om een handteekening kwamen bedelen.

Met een verveeld gezicht krabbelde hij zijn naam op een paar hem toegestoken blocnotes, en niet zeer beleefd, kwakte hij de deur van zijn kleedkamer voor de neuzen van de schatrijke schouwburgabonnés dicht, rukte de pruik van het hoofd en sprak een leelijk woord, zooals hij er zoovele gesproken had in den loop van zijn carrière.

Fräulein Irma scheen er zich niet veel van aan te trekken, want zij was het gewend, maar stond laconiek op, toen de bariton aanstalten maakte zijn overkleed los te knopen, en verliet de kleedkamer, om in de artistenfoyer te wachten totdat hij gereed zou zijn.

Raffles en Brand stonden op eenigen afstand, maar toch zoo dat zij de jonge vrouw in het oog konden houden.

Zij bemerkten dus, hoe zij na tien minuten ongeveer de gang weer kwam binnen loopen, op de deur van de kleedkamer tikte en een paar woorden sprak die zij niet konden verstaan.

De deur werd geopend, en iemand, waarschijnlijk de kamerbediende stak haar sierlijk hoedje, mantel en tasch toe.

De jongevrouw ging die kleedingstukken in de foyer aantrekken, na nog enkele woorden met Bratschliff te hebben gewisseld. Zij leek eenigszins gehaast te zijn.

Raffles had Brand bij den arm gevat en hem haastig toegefluisterd :

— De auto — vlug ! Wij moeten haar tot iederen prijs nagaan. Het is duidelijk dat zij iets belangrijks in den zin heeft. Anders zou zij Bratschliff op dit oogenblik niet in den steek laten.

Brand verloor geen tijd.

Hij maakte dat hij wegkwam en Raffles volgde dus alleen de secretaresse, toen deze op haar teenen het tooneel overstak, het kleine trapje afdaalde, voorbij de loge van den portier ging, en het smalle straatje bereikte, waarop deze zijdeur voor de artisten alleen bestemd, uitkwam.

Irma liep deze smalle straat geheel teneinde, totdat zij het plein bereikte, waaraan het operagebouw gelegen was, en keek daar blijkbaar uit naar een taxi.

Ze had reeds een stap gedaan in de richting van een groote auto, die op een hoek scheen te

wachten, maar merkte spoedig haar vergissing en ging weer op het trottoir terug.

Het was de groote, prachtige, gesloten wagen, welke Raffles eenigen tijd geleden door toedoen van een strooman gekocht had.

Zijn scherp oog zag Brand reeds binnenin zitten en Henderson zat achter het stuurwiel met de rand van zijn pet diep in de oogen getrokken.

Hij wachtte op een duister plekje totdat Irma eindelijk een onbezette taxi had gevonden en was ingestapt, stak toen vlug de straat over en zeide op gedempten toon tot Henderson -

— Denk erom dat je die taxi geen oogenblik uit het oog verliest, James.

— Ze zal me niet ontsnappen, mylord, zeide de reus en de auto zette zich in beweging.

De tocht door de wereldstad duurde tamelijk lang, en tot tweemaal toe had Henderson de taxi bijna uit het oog verloren, toen een rood stopsein hen tot stilstand dwong.

De achtervolging bracht hen tenslotte in een der oudste wijken van de stad, hetgeen nog niet zooveel beteekent, want deze monsterachtig groote stad is ternauwernood zestig jaar oud !

En toen de taxi voor hen vaart minderde en Henderson zelf vaart minderde toen zag Raffles dat hij zich althans wat het cijfer betreft vergist had — het was noch de twaalfde straat noch de vijfenzeventigste straat, welke de chauffeur zich ten doel had gekozen.

De straat droeg den naam van een of anderen president en het nummer van het huis, waarvoor de taxi stilstond was 314 !

— Dat klopt dus niet ! zeide Raffles zacht. Dat getal beteekent dus iets anders en het is wel goed dat wij de jongedame hebben kunnen nagaan. Er stonden nog enkele andere auto's in de straat die een tamelijk somberen indruk maakte, door de schaarsche verlichting, en doordat er bijna geen winkels en dus ook geen etalages waren.

Voor het meerendeel waren de huizen er oud en laag — hoogstens vier of vijf verdiepingen, dus ware hutjes voor een stad als Chicago.

Dank zij zijn scherpe oogen kon Raffles waarnemen, hoe de jonge vrouw uitstapte, vlug den chauffeur betaalde, wachtte tot deze was weggereden en toen plotseling, blijkbaar zonder dat zij had behoeven te bellen in een van die oude huizen verdween.

— Volg mij op eenigen afstand, en niet te vlug ! beval Raffles die uit den wagen was gestapt. Zij behoeft de auto niet te hooren.

Raffles liep zoo vlug hij kon over het verlatne

trottoir, en stond al spoedig stil voor het huis, waarin hij de vrouw had meenen te zien verdwijnen.

Hij besloot echter dat hij zich moest hebben vergist want het huis had, tot zijn verwondering in het geheel geen deur, en alleen maar stevig getraliede ramen, vierkant en ouderwetsch.

Het huis was dus waarschijnlijk een bankgebouw, het moest zijn verbouwd en wat hij hier zag was de achterzijde.

Toch zou hij er op hebben willen zweren, dat hij Irma juist hier had zien binnengaan. Hij sloop behoedzaam langs den gevel, en nam dien nauwkeurig op.

De kozijnen van de onderste vensters be-

vonden zich omtrent anderhalve meter boven den grond en het was volstrekt ondenkbaar dat Irma door een van die getraliede ramen was binnengegaan.

De geve was van groote blokken hardsteen opgetrokken, en zijn tastende handen, noch zijn spiedend oog konden ergens een kier vaststellen een verborgen deur kon dus ook al geen sprake zijn.

Toen echter zijn blik eens naar beneden dwaalde, ontdekte hij een groot, gewelfd kelder-gat, bijna een meter breed en even hoog in het midden en dat was afgesloten door een soort traliehek met vierkanten, poldikke spijlen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD COUPONS

Ziet de groote collectie gegarandeerde echte diamant-
ringen van 14 kar goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

IN DE KAKEN DES BOODS.

Raffles haastte zich, terug te treden.

Dat traliehek behoorde natuurlijk bij een kelder, het was daarbinnen stikdonker, en iedereen die zich daar bevond moest duidelijk kunnen zien of iemand zich daar op straat op verdachte wijze bij het huis ophield, tenminste zoo lang hij voor dat grootte keldergat stond!

Raffles twijfelde er nu niet langer aan — de vrouw was door dat hek naar binnengegaan, men wist dat zij zou verschijnen, de tralies hadden zich voor haar geopend als de zware deur van het roovershol op het „Sesam open U” van Ali Baba, en daarna had het zich weer gesloten en het zou wel nutteloos zijn er op die manier in te komen.

Raffles begon respect te krijgen voor dat zwijgende, sombere huis dat daar met zijn dikke grijze muren uitzag als een grimmige vesting.

Gordijnen hingen er nergens voor de vensters met hun diepe nissen en hun zware tralies. Het zag er inderdaad uit als een of andere degelijke bank, waar het geld van de beleggers goed bewaard werd.

Natuurlijk moest er een ingang zijn, maar die moest zich dan bevinden aan den kant van de straat die evenwijdig liep met die, waarin de groote wagen een paar huizen verder nu geduldig te wachten stond.

Want aan weerszijden was de „bank” of wat het dan anders mocht zijn ingesloten door aangrenzende huizen.

Raffles nam die huizen eens nauwkeurig op.

Er was niets bizonders aan te zien, en zij hadden volstrekt niets geheimzinnigs met hun nieuwerwetsche bouworde, hun blijkbare nieuweheid, hun platte daken, die ze op fabrieksgebouwen deed gelijken, wat ze echter niet waren, want zij waren bewoond; er waren heel burgerlijke naamp'laatsjes naast de deur, in een ervan scheen zelfs nog licht te branden in de gang.

Het tweede huis echter was stikdonker en op de verdieping gelijkvloers waren luiken voor de ramen.

Raffles bezat de voor hem zeer gelukkige gave, dat hij reeds aan het uiterlijk, aan den zeevel van een huis kon zien, hoe de indeeling

van binnen was, tenminste in groote lijn.

Hij kon duidelijk het verloop van de trap volgen, die door kleine, symmetrische portaalraampjes overdag werd verlicht. En dat was reeds een voornaam ding.

Het huis had echter twee huiskdeuren.

Raffles bedacht zich niet lang, maar liep haastig op de auto toe, en zeide fluisterend tot Brand:

— Wacht hier op mij, maar trek zoo min mogelijk aandacht door te lang op een plek stil te staan. Ik moet zien waar die vrouw gebleven is. Ze is door een kelderraam, glad als een aal naar binnen gegleden. Maar ik zal dat kunstje niet kunnen herhalen, want het is nu gesloten.

— Als de tralies niet dikker zijn dan een arm, mylord, zal ik ze wel even krombuigen bood Henderson aan.

— Ik twijfel er niet aan, of je zoudt dat wel kunnen, James, zeide Raffles glimlachend. Maar dan zou ik er nog niet doorkunnen. Daar-toe staan de tralies te dicht op elkaar. Overigens die daar binnen zijn, zullen wel op iets dergelijks gerekend hebben, en men zou mij wel eens een zeer onaangename ontvangst bereiden kunnen. De bewoner zou mij kunnen neerschieten, en geen rechter zou hem durven veroordeelen. Neen, het moet langs een anderen weg geprobeerd worden, door dat aangrenzende huis, met die dichte luiken voor de ramen gelijkstraats.

— Maar woont die kerel daar nu werkelijk? vroeg Brand, die de geheele onderneming reeds achter den rug wenschte.

— Ik heb zijn naam nergens gevonden, maar dat zegt nog niets, want die naam van Masra Hiriap kan zeer wel een schuinaam zijn. Maar hoe dan ook, het is twijfelachtig of die geheimzinnige lastgever inderdaad hier zijn woonhuis heeft.

— De vrouw mag zich alleen maar tot hem wenden in noodgevallen — in welk opzicht verkeert zij dan nu in nood?

— Ik kan je op die vraag geen antwoord geven. De reden is zeer natuurlijk — ik weet het niet. Misschien echter vindt zij dien diefstal erg verdacht, omdat de dief het de moeite

waard heeft gevonden het papiertje met het geheimschrift mede te nemen. Een gewoon inbreker doet dat meestal niet. Het kan echter wel zijn dat er iets anders is voorgevallen in de wereld van anarchisten en nihilisten, waarvan wij nog niet op de hoogte zijn. In ieder geval moet ik naar binnen. Ben ik daar eenmaal, dan zal ik je een teeken trachten te geven, zoodat je me kunt helpen. Die Hir'ap, wie het dan ook is, moet een zeer rijk man zijn, dat kan bijna niet anders. Het is zonderling genoeg, maar de lieden die het geld willen afschaffen, en de aarde willen zuiveren, door haar eerst te vernietigen, beschikken onveranderlijk over een zeer goedgespekte beurs. Nu, let goed op het aangrenzende huis, en op mijn lichtsein. Als het kan zal ik de luiken op een kier openen.

— Zou ik maar niet liever aanstonds met je meegaan? stelde Brand voor, die allesbehalve gerust was omtrent den afloop.

Raffles dacht een kort oogenblik na, en antwoordde toen:

— Het komt me in dit geval beter voor, dat ik eerst alleen een onderzoek instel. Ik kan altijd nog een beroep doen op jullie hulp, als dit noodig mocht zijn. Zet je oogen en ooren goed open.

Nog een hoofdknik, en toen verdween Raffles in een zijstraat, na een soort van regenjas te hebben aangetrokken van een donkere kleur, die zijn elegant avondtoilet geheel verborg.

Raffles onderzocht eerst de voorzijde van het bankachtige gebouw. Die zag er juist zoo uit, behalve dat er een stevige voordeur was.

Die voordeur kwam uit in een zeer stille straat, die eigenlijk niets anders was dan een doorgang tusschen fabrieken, die daar nu zwijgend, roerloos en duister schenen te slapen.

Geen sterveling vertoonde zich in deze breede, slecht geplaveide straat, die misschien overdag dreunde van het geweld der voorbijdonderende vrachtauto's.

Raffles naderde voorzichtig deze deur, en bekeek ze eens aandachtig.

Hij glimlachte voor zich heen, schudde het hoofd en liep verder. Daarop monsterde hij het aangrenzende huis, dit stond met zijn achterkant naar de stille straat gewend, zooals trouwens alle andere huizen, met uitzondering juist van dat vreemde, op een bank ijkende gebouw dat om een onnaspeurlijke reden, zijn huisdeur juist had, waar de andere huizen hun achterraamen vertoonden — en een kelderopening bezat aan dezelfde straat waarop de overige huizen met hun deuren uitkwamen.

Bijna alle huizen, behalve dat eene, aan-

grenzende, waren juist eender gebouwd. De achtergevels hadden smalle deuren, waar-schijnlijk bestemd voor het keukenpersoneel en de leveranciers.

Die deuren waren zeer stevig, en alle goed gesloten. Raffles had niet zoo heel veel tijd te verliezen. Maar dicht voor het einde van het blok, toen hij reeds ongeduldig begon te worden, trof hij een groot pakhuis aan, waarvan de deur zoo wrak bleek te zijn, dat het Raffles niet de minste moeite kostte binnen te komen. Zelfs bij de daar heerschende duisternis begreep hij spoedig waarom die deur niet steviger behoefde te zijn — dat pakhuis was leeg en ongebruikt.

Hij deed de deur weer achter zich dicht en ontstak zijn zaklamp. Hij begon bij het licht daarvan de houten trap naar de eerste verdieping te beklimmen, waar ook niets te bespeuren viel, dat op voorraad wees. Hij kon dus ongestoord verder klauteren, smalle trap na smalle trap, totdat hij tenslotte de vliering bereikte, met haar betonnen kruis- en steunbalken, die het dak droegen.

De vliering was, zoowel aan de voor- als aan de achterzijde voorzien van een rond lichtgat, afgesloten met een raam.

Natuurlijk had hij zijn lamp reeds gedoofd. Hij ging op het raam aan de achterzijde toe, opende het niet zonder eenige moeite, en bevond dat dicht onder het raam een smalle goot was, waar iemand die niet aan duizeligheid leed, lenig was, zich desnoods zou kunnen voortbewegen.

Raffles aarzelde trouwens geen oogenblik.

Zich vastklemmend aan den stalen hijschbalk, stapte hij in de goot, en vandaar kon hij gemakkelijk op het dak klauteren. Daar de huizen niet in hoogte verschilden, bevond hij zich binnen weinige minuten op het dak van het huis, dat aan het geheimzinnige gebouw grensde waarbinnen Irma Fingerlein was verdwenen.

Raffles ging zeer behoedzaam verder want een verdachte glanzing van het dak had hem gewaarschuwd, dat zich ergens een groote lantaren moest bevinden, en hij had gelijk, voorzichtig te zijn, want midden in het platte dak, strekte zich een overkapping uit van glas en staal, bijna vier meter in het vierkant.

— Er zal niets aan te doen zijn — een van die ruiten zal ik moeten uitsnijden, tenzij er nog een dakvenster is, waardoor ik kan binnengaan.

Hij liep naar den rand van het dak en hoog zich voorover — van een venster was niets te bespeuren.

Hij ging dus terug, opende zijn tasch met werktuigen, nam er een schroevendraaier uit en begon vug de schroeven los te draaien, die de sta'en banden op zijn plaats hielden, waardoor de ruiten belet werden, in hun sponningen te verschuiven. Spoedig kon hij dus een van die ruiten uit de opening lichten, zonder scherven te maken, en daar die opening eenige decimeters in het vierkant was, zag Raffles kans, zich er doorheen te laten zakken. En toen hij zoo aan zijn handen hing, bleken zijn voetpunten nog omstreeks een meter van den vloer te zijn.

Zij ontmoetten echter een teekentafel, trokken die wat naar zich toe, en toen kon Raffles zijn handen loslaten, en stapte van de tafel op den vloer van kunstgraniet. Hij bleek zich in een goed uitgeruste en modern ingerichte teekenzaal te bevinden.

De deur van deze zaal bleek aan de gangzijde gesloten te zijn, maar met zuik een eenvoudig slot, dat het Raffles geen minuut ophield. De weg naar beneden leek nu vrij.

Raffles liep onhoorbaar als een kat de trappen af, — totdat hij de kleine, smalle vestibule bereikte en door de getraliede ruitjes in de straat keek, waar de auto stond.

Hij stond hier een oogenblik stil, toen een zeer zacht, eigenaardig gebrom tot hem doordrong, gelijkend op het gegons van een zwerm bijen.

— Merkwaardig! fluisterde Raffles. Het is alsof hier onder mijn voeten een motor draait. Of — is het hiernaast?

Raffles keek eens rond, en bij het zwakke licht van een straatlantaren, schuin tegenover het huis bemerkte hij, dat de gang van het benedenhuis gescheiden was door een houten schot, als marmer geschilderd. Hij legde zijn oor tegen dit schot en onmiddellijk werd het gonzend gebrom duidelijker waarneembaar.

Raffles legde zijn gevoelige vingertoppen tegen het houten schot, en gevoelde de trillingen tot in zijn arm.

De tasch met gereedschappen kwam weer te voorschyn en nu nam Raffles een sterk, vlijmscherp mes ter hand, en sneed door het schot heen, de draad van het hout volgend. Hij herhaalde deze bewerking eenige decimeters verder en vervolgde toen het mes door een eigenaardig gevormd cirkezaagje, niet grooter dan een eierkopper, en waarvan het sta'en, cirkevormige blad met zeer groote sneiheid kon rondwentelen door het draaien aan een kruk, nog niet zoo groot als van een gewone koffiemolen.

Raffles drukte het stalen zaagje niet grooter dan een rijksdaalder tegen het hout, draaide aan de kruk, en met een zacht knerpend geluid baande het zaagje zich een weg door het houten schot en verbond de beide verticale sneden met elkander. Zoodra de eerste zaagsnede voltooid was, draaide Raffles een kleine boor in het midden van het stuk dat hij wilde uitzagen en belette op die wijze dat het uitgezaagde stuk onverhoeds en met veel geraas omlaag zou vallen. Zoodra hij gereed was zette bij behoedzaam het uitgezaagde stuk tegen den wand en stapte toen vastberaden door de opening, toen plotseling het zachte gonzen ophield, en onmiddellijk waren alle zenuwen, alle spieren van Raffles gespannen als sta'en snaren, want zijn instinct had hem gewaarschuwd — er dreigde onmiddellijk gevaar!

Zijn hand was onderweg naar de zak, waarin hij zijn browning gestoken had, toen zij plotseling werd tegengehouden op dien tocht. Twee handen hadden zich als ijzeren schroeven om zijn pols geklemd; in de bijna volkomen duisternis meende hij bewegende schaduwen te zien, en toen hij op goed geluk en met zooveel kracht als hij kon maar uitsloeg met zijn linkervuist voelde hij met voldoening dat hij iets weeks trof, een menschengelaat!

Maar plotseling werd de gang, waarin hij zich bevond overstroomd door licht, en op hetzelfde oogenblik begreep Raffles dat hij iederen tegenstand gerust kon laten varen, want zes mannen stonden dreigend om hem heen en achter hen zag hij het onheilspellend flikkeren van twee koolzwarte oogen, en hij hoorde de stem van Irma, die op kouden toon zeide:

— Ik dacht het al half en half! En jullie ziet dat ik het goed had. Ik wist dat ik werd gevolgd. Breng hem maar naar den cher en als hij soms lastig is of iets ontdekt mocht hebben — afmaken!

En dat werd op een rustige, koele toon gezegd door een jonge, onbeduidende vrouw, die de secretaresse was van een man, nog tienmaal onbeduidender.

Een vugge, blijkbaar geofende hand had Raffles reeds doorzocht en in den ommezien was hij reeds ontdaan van zijn browning, zijn tasch met instrumenten.

Toen werd Raffles door wel zes paar krachtige armen aangegrepen en voortgeduwd, de gang ten einde, de trap af, en toen een goed veracht keidervertrek binnengeduwd, waar een lange tafeel stond, met een tiental stoelen er omheen.

Op den middelsten stoel en op een soort

verhooging achter die tafel zat een man met een lichtgebruind gelaat, die Raffles aankeek met een glimlach, die menig dapper man vrees zou hebben aangejaagd. De man had eigenaardige oogen, van een zeer lichtgrijze kleur, die abnormaal ver van elkander afstonden, hetgeen aan zijn gelaat een zonderlinge, angstwekkende uitdrukking gaf. Tusschen zijn halfgeopende lippen, waren zijn gave, sterke tanden

even zichtbaar als een witte streep, en met zijn ichtende, tijgerachtige oogen keek de man Raffles onophoudelijk aan, totdat hij zachtjes, gurgelend begon te lachen, en zacht, zonder stemverheffing zei :

— Ik ben Masra Hirlap, vreemdeling — en ik zou gaarne weten — wie gij over een half uur geweest zult zijn.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE
GOLD DOLLAR
CLIX

CLYSMA No. 30
MAVRIDES R.
PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

DE NIEUWE MITRAILLEUR.

Raffles keek onverschrokken den man, die deze dreigende, voor geen twee uitleggingen vatbare woorden tot hem had gesproken, onverschrokken in het gelaat, en hij was een te goed menschenkenner, om niet aanstonds te zien, met welk soort man hij hier te doen had.

Hij stond tegenover een fanaticus, tegenover een van die mannen, die alles aan een denkbeeld, ja zelfs aan een waandenkbeeld opofferen en hun eigen leven of dat van honderden anderen voor niets rekenen, als het de bereiking van het doel betreft, dat zij zich gesteld hebben.

Die man zou woord houden, en binnen een half uur zou hij hebben opgehouden te leven. Hij wist dat hij hier een geheim ontdekt had, dat tot iederen prijs verborgen had moeten blijven.

En omdat hij zelf een sterk man was van buitengewoone geestkracht haalde hij glimlachend de schouders op en zei rustig :

— Niemand heeft zijn eigen lot in de hand, wat men ook zegge, Masra Hirlap ! Indien ik moet sterven, dan zal het zoo geschreven staan, en onderwerp ik mij.

Om de dunne lippen van den ander kwam een wrange glimlach en ook zijn stem verried niet de minste aandoening toen hij hernam :

— Dat is een opvatting, die U siert, Mijnheer. Ik heb altijd van dappere menschen gehouden, zelfs als zij mijn tegenstanders zijn.

De man sprak vlot Engelsch, maar met een buitenlandsch accent.

— Waaruit leidt gij af, dat ik uw tegenstander ben ? vroeg Raffles.

De wenkbrauwen boven de grijsgroene oogen gingen even de hoogte in en ongeduldig nu zeide de geheimzinnige man met zijn lichtgebruind gelaat :

— Dringt men dan des nachts op slinksche wijze de huizen van zijn vrienden binnen. Steelt men stukjes papier en geld van zijn vrienden ? Want nietwaar — wij kunnen nu wel aannemen dat gij het zijt, die deze vrouw bestolen hebt, een paar dagen geleden.

— Dat is te zeggen — ik heb mij het geld toegeëigend, dat ik in haar secretaire vond, maar ik betwijfel of dat wel haar eigen geld was.

Het is niet mijn gewoonte, secretaresses te bestellen, die meestal zelf niet heel rijk zijn !

— Maar het stukje papier ? Het geheimschrift ? Gij hebt het toch weten te ontcijferen, anders zoudt gij niet hier zijn, ging Masra Hirlap voort, en er liep een vreemde trekking over zijn gelaat, terwijl de aderen aan zijn slapen begonnen te zwellen. Gij behoeft mij niet eens te antwoorden, vreemdeling, gij zijt hier, gij zijt binnengedrongen in een huis, waarin geen sterveling binnentreedt, zonder mijn bepaald bevel en dat geen sterveling ook levend verlaat. Ik kan niet anders handelen. De zaak die ik verdedig, is van te groot gewicht, dan dat ik ook het minste aan het toeval zou mogen overlaten. Gij hebt zeker het regelmatig erucht gehoord, toen gij eenmaal in huis waart ?

— Dat heb ik, Masra Hirlap !

— Ziet gij wel ! Ik kan u niet in het leven laten, onmogelijk. Ik heb alles gedaan om dat gerucht onhoorbaar te maken, maar het is mij niet mogelijk gelukken. De gesteldheid van de steenachtige bodem plant het geluid voort, wat ik ook doe. Gij lijkt mij een schrandere man toe. Ik vermoed dat gij reeds hebt nagedacht over de beteekenis en den oorsprong van dit geluid ?

Hij keek Raffles op een loerend wijze aan met zijn vreemde oogen, en scheen op een antwoord te wachten.

— Er draaide ergens onder den grond een motor, antwoordde Raffles kalm.

— Ongetwijfeld, maar een motor draait gewoonlijk niet zelfstandig, maar brengt iets in beweging. Hebt gij ook daarover reeds uw gedachten laten gaan ?

— Ik heb een oogenblik aan een pers voor valsch geld gedacht, antwoordde Raffles, maar dat verwierp ik spoedig weer, want een valschmunter gebruikt bijna steeds een handpers en kan het zeer goed zonder motor stellen. Toen heb ik gedacht aan een drukpers, die wordt zeer vaak door een electromotor gedreven, tenzij het zeer kleine drukwerkjes betreft, zooals men die wel op een gewone klapper vervaardigt, adreskaartjes, visitekaartjes en zoo meer. Maar als men bijvoorbeeld vlugschrijf-

ten bij miljoenen wil verspreiden....

Masra Hirlap liet een zonderling keelgeluid hooren en zei :

— Geraden, welk een wonderlijk doorzicht! Ge hebt dus geweten wie ik ben ?

— Ik wist het niet met zekerheid, maar ik herinnerde mij het proces tegen kapitein Pup, en zoodra ik het cijferschrift ontraadseld had, begreep ik dat gij een man van veel invloed — en van veel geld moest zijn ? Gij woont niet in dit huis ?

De ander wierp hem een ijskoude blik toe en het duurde eenige oogenblikken voor hij ten antwoord gat :

— Gij hebt reeds te veel van mijn geheimen doorgrond, vreemdeling. Maar nu gij toch gaat sterven — luister. Gij hebt gelijk, de motor die gij hier hoort, drijft een groote drukpers aan, en met behulp daarvan druk ik ook inderdaad miljoenen pamfletten, die ik zal doen rondstrooien over de geheele aarde, in tachtig talen en driehonderd dialecten, en waarin ik de bevoeling van deze geheele aarde zal oproepen tot een vernietigingsoorlog.

Ja, ik wil een opstand in het leven roepen, zooals deze wereld nog niet heeft beleefd, bij menschenheugenis. Ik wil dat alles zal worden weggevaagd, steden en dorpen, fabrieken en banken, ik wil dat miljoenen van deze aarde zullen verdwijnen die er slechts op vegeteeren, die nutteloos en overbodig zijn, die leven van het zweet van anderen, van hun bloed. Ik wil een ruïne scheppen, zoo ontzagwekkend als de menschelijke geest zich nauwelijks kan voorstellen, en op de puinhoopen van deze wereld wil ik een nieuwe samenleving stichten en menschwaardig ! Ieder de gelijke van den ander, geen voorrechten, geen kasten, geen rangen noch standen — menschen die eikander volkomen gelijk zullen zijn.

Onder het spreken was het gelaat van Masra Hirlap zoodanig verwrongen dat het onkenbaar werd. Het schuim was hem op de lippen gekomen. Zijn neusvleugels trilden, zijn gezicht had een valse kleur gekregen, en de tijgerachtige oogen tonkeden van geestdriit — en van een mateeloze, onmenselijke wreedheid.

— Alles zal vergaan en vernietigd worden, vervolgde hij heesch. Niets zal overeind blijven. De nog overgebleven koningshoorden zullen in het stof rollen, ik zal mij van alle oorlogsschepen ter wereld meester maken, om alles plat te schieten wat tegenstand biedt. En als het moet, zal ik andere wapens gebruiken, vergift en gas, microben en doodelijke stralen en geld, veel geld, om de dwazen te verlokken, die

nu nog meenen dat het geld waarde zal behouden in mijn rijk. Nu kent gij mijn plannen en oordeel nu zelf of ik u kan laten leven, nu gij die plannen, mijzelf en mijn werkplaats kent.

— Zoodra ik dit huis levend zal hebben verlaten, zal ik Uw helsche plannen openbaar maken ! zeide Raffles met een klare, luide stem. Gij zijt meer dan een misdadiger, gij zijt een gek. Meent gij werkelijk, dat gij op deze wijze onze zieke samenleving kunt genezen ! Geneest men den lijder door hem te dooden ? Ge'ooft gij soms, een beweging van zulk een ontzaggelijken omvang in de hand te kunnen houden en te kunnen sturen naar Uw wil ? Gij zoudt evengoed kunnen trachten een vulkaan te dooden met een schepje zand ! *Wehe, wenn sie los gelassen !* bedenk dat. Herinnerde Fransche Revolutie, die ontsnapte aan de sturende hand van haar eerste leiders, die allen het hoofd onder de valbijl moesten leggen, de een na den ander !

— En wat zou me dat deren ! riep Masra Hirlap op woesten toon. Wat zou mijn hoofd voor waarde hebben ? Laat dan mijnentwege alles vergaan, laten allen omkomen — als er maar tien mannen en tien vrouwen blijven leven, — die het bestaan waard zijn ! Bij den zondvloed verging alles — slechts Noach en zijn gezin bleven over. En nu genoeg gepraat ! Gij behoort tot de onge'ooventen, gij hindert mij en ik mag niet gehinderd worden ! Brengt hem weg, vrienden — op hem kunnen wij onze nieuwste kleine uitvinding wel eens beproeven.

Opnieuw werd Raffles aangegrepen en voortgeduwd, de gang teneinde door een zeer sterke deur, die eruit zag als een waterkeerend schot op een modern groot schip, toen een trap af van beton, opnieuw een gang, kaarsrecht, bijkbaar nog volmaakt nieuw, en die onder talrijke kelders moest doorloopen, want het duurde wel tien minuten voor de kleine troep opnieuw stilstond voor zulk een stalen deur, die op electrische wijze geopend scheen te worden, tenminste Hirlap drukte op een knop en de deur draaide langzaam in haar hengsels.

— Nu zijn wij onder mijn huis, zeide Hirlap en hij moest hard praten, want nu klonk het gedreun van een groote pers en het draaien van een motor zeer sterk. Zonderling genoeg is er in mijn eigen woning nooit het minste te hooren van de pers die ik U nu zal laten zien, waarvan men het geluid toch op tien minuten gaans vrij duidelijk kan waarnemen. Ik moet toch eens trachten of dat werkelijk niet te verhelpen is. Mijn vrienden hier kennen deze gang — niet echter de plaats van mijn huis — men moet voorzichtig zijn. Het openen van deze deur kan

ik onmogelijk maken, gezeten voor mijn eigen schrijftafel en eenvoudig door het electrisch contact uit te schake'ën. En niemand kan deze knop naderen of reeds enkele minuten tevoren heeft hij zijn nadering verraden.

— Ik vermoedde zoo'ets — ik heb op een losliggend gedeelte van den vloer getrapt, zeide Raffles die geen oogenblik zijn koelbloedigheid verloor.

— Gij schijnt een schrandere schavuit te zijn — het is werkelijk jammer dat ik u zal moeten uit den weg ruimen, maar ook schrandereheid maakt u des te gevaarlijker voor mij. Nu, daar staat de pers, door slechts een enkele man bediend zooals gij ziet, en die mijn brochures drukt, waarvan gij hier een zeer klein gedeelte ziet.

Raffles keek in 'n vrij ruimen, door betonpalen geschraagden kelder, zeker we tien meter lang, en acht meter breed en langs drie van de wanden stonden eindeloze stapels vlieg-schrijftent, honderdduizenden in aantal, zoo keurig gerangschikt als in een goede drukkerij.

In een hoek van den kelder stond een heel eenvoudige, withouten tafel en op die tafel stond een tamelijk versleten valies, een soort van citybag van groen waterprooocanvas.

Terwijl de mannen Raffles vasthielden liep Hirlap op dietasch toe, die blijkbaar vrij zwaar was, opende ze en liet Raffles zien, dat zich daarbinnen een eigenaardig toestel bevond, dat wel een middending scheen te zijn tusschen een klein filmprojectietoestel en een zoogenaamd Lewis-geweer.

— Mijn vinding, legde Hirlap uit. Het is een lichte mitrailleur, geheel verborgen in een oud valies, zooals gij ziet. Maar dat heel sterk is. Het werkt niet met een patroonlint, maar met een patroonschijf, zooals in Lewisgeweren, met dat onderscheid dat ik tien van die schijven die ieder honderdtwintig patronen bevatten, automatisch kan verwisselen, eenvoudig door op dezen kleinen hefboom te drukken. Uit dezen tasch kan ik dus binnen enkele minuten tweehonderd kogels aanvuren. Natuurlijk heb ik de deugdelijkheid ervan onderzocht — maar slechts op konijnen en honden, nog nummer op menschen. Gij zult de eerste zijn. Binnen enkele seconden zult gij wel tachtig kogels in het lichaam hebben wat mij voldoende toeschijnt.

— Ruimschoots! erkende Raffles ironisch. En mag ik vragen wat men met mij doen zal, na eenmaal een zee van mij te hebben gemaakt?

— O, dan komt mijn tweede vinding ten toonee! antwoordde Masra Hirlap met een

zonderlinge flikkering van zijn blik. Dat zal ik u pogen uit te leggen in enkele woorden. Als men de menschen bij miljoenen denkt te verdelen, dan verkrijgt het begrafenisvraagstuk een eigenaardige beteekenis. De wereld zou op een andere wijze onbewoonbaar worden dan ik wenschte, als al die dooden op stapels bleven liggen. Gij begrijpt mij? Ik heb daar echter een middelje tegen gevonden, dat afdoende zal zijn. In bijzonderheden zal ik niet treden. Slechts dit — gij heb wel eens opgemerkt, hoe men een slak geheel kan verdelen door ze met zout te bestrooien! Haha — iets dergelijks verzoon ik. Ik zal mijn middeljes laten uitstrooien door vliegmachines daar waar het noodig is, en de dooden zullen als het ware vervuchtigen. Gij ziet dat ik het vraagstuk van alle kanten bestudeerd heb.

— Alle hulde! zeide Raffles sarcastisch. Het spijt mij werkelijk dat ik niet meer in staat zal zijn, te genieten van een wereld, waarop tien mannetjes en tien wijfjes zijn achtergebleven! Ik vrees dat het woord „gezelligheid” zijn beteekenis zal hebben verloren! Maar aan het gedrang voor de bioscopen zal een einde zijn gekomen. Dat zal een zeer bijzondere gewaarwording zijn, dat valt niet te ontkennen. Mijnheer Masra Hirlap, of hoe uw naam ook zal mogen luiden — ik ben er niet voor om zekere pechtigheden al te lang te rekken!

— Ik begrijp u! zeide Hirlap en er kwam iets van bewondering in zijn groen lichtende oog! Wacht eens, die muur daar is voortreidelijk geschikt, twee voet dik en voor kogels ondoordringbaar. Zet hem daartegen, vrienden. Hebt gij nog iets te zeggen?

— Niets dat voor aardsche ooren bestemd zou zijn, antwoordde Raffles zacht. Ik ben steeds gereed, dat kunt gij gerust van mij gevoelen. Is dit de plek, hier sta ik — en mijn laatste woord aan u zal een waarschuwing zijn, Masra Hirlap. Keer terug van dezen verschrikkelijken dwaaweg, van dezen ontzettende leer van het Niets, voor het te laat zal zijn! Laat een man die aan den rand van het graf staat het u mogen zeggen, gij dwaamt, gij dwaamt op een verschrikkelijke, afschuweijke wijze!

Hirlap vergenoegde er zich mede, de schouders op te halen. Hij plaatste de tasch weer op de tafel, en zette die zoo, dat ze recht tegenover de plek stond, waaraan de mannen Raffles hadden gevoerd.

Irma keek met zoo volmaakte onverschilligheid toe, dat Raffles zich een oogenblik vroeg of zij werkelijk een vrouw was, of zij een ziel

bezaf. Ook voor haar scheen de dood van een mensch van niet de minste beteekenis te zijn, en deze vrouw had eenige jaren doorgebracht in den dienst van een man als den onbeduidenden, ijdel Bratschliiff.

De zes mannen hadden zich terzijde geplaatst.

Hirlap had zich heengebukt over de tasch, die nu weer gesloten was, en tastte zoekend naar een paar hefboomen.

Raffles was nauwelijks wat bleeker dan gewoonlijk, maar hij stond kaarsrecht, en zonder dat een spier op zijn gelaat vertrok, zooals te verwachten was van een man die schier iederen dag van zijn leven, den dood onder het oog moest zien.

Hirlap richtte nogmaals zijn zonderling schiettuig, toen daalden zijn vingers zonder trillen naar het rechtsche hefboompje voelbaar door het dunne canvas van de tasch heen, en juist op het oogenblik dat hij het wilde neerdrukken, kraakte er een schot en de nihilist maakte een soort van hoffelijke buiging voor den man, die hij had willen doodden, en toen lag hij voorover op de tafel en uit zijn slaap stroomde een dun straaltje bloed op het witte hout.

Nu bleek het groote nadeel dat men Raffles niet had gebonden, want hij kwam onmiddellijk

in actie, greep een zwaren Engelschen sleutel, die dicht bij de pers op den vloer lag en sloeg er den dichtstbijzijnden man mee neer.

Intusschen waren Henderson en Brand de kelder reeds binnengeseld, en de reus hield aanstonds op vreeselijke wijze huis onder de helpers van den nihilist, waarvan er slechts twee zonder al te ernstige verwondingen wisten te ontkomen, vergezeld door de vrouw, die hysterisch gillend als een tijgerkat op Henderson was toegevlogen, maar die spoedig genoeg het ongelijke van den strijd inzag, en als een dolleman, vloekend de anderen volgde.

Raffles wentelde het hoofd van Hirlap een weinig om, bezag de wonde en zei koelbloedig:

— Wie van jullie het schot ook loste, het is raak geweest. Deze man zal zijn krankzinnige plannen althans niet ten uitvoer kunnen brengen. Het is met hem gedaan. Eigenlijk is het jammer. Laten wij nu maar gaan. Ik weet zeker dat deze man zeer rijk moet zijn — maar ik houd er niet van, lijken te plunderen. Je bent geen seconde te vroeg gekomen, Brand en ik dank jullie beiden. Laten wij nu maar maken dat wij weggomen — het overige is een zaak voor de politie.

De volgende aflevering bevat:

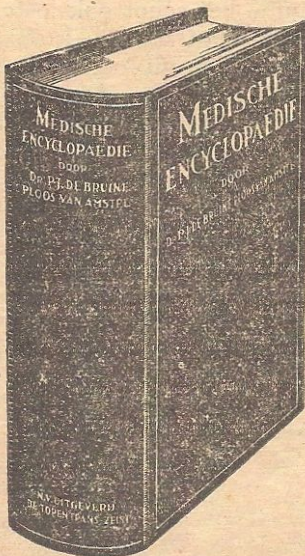
DE ROODE DEUR.

2e druk De vele aanvragen maakten noodig een 2e druk

Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door
Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam
met medewerking van Dr. HOLT, R. K. Vrouwenarts, Doorn.

Ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op uitstekend houtvrij papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.

Formaat van het werk 25 x 17 c.M.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50.
Ieder die iets weten wil over bloedarmoede - bloeddruk - blaas-
catarrh - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker -
kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slape-
loosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuber-
culose, of wat dan ook, kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen.
Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim 2000 onderwerpen, beschrijft alle ziekten
en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is
dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschreven
door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun
medewerking verleenden, uitgevoerd in veelkleurendruk op kunst-
drukpapier, illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier,
ruim 500 pag.

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onder-
staand bestelbiljet.

Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche
termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.

**Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM (C.)**

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092. Tel. 31791.

Ex. Medische Encyclopaedie

in linnen prachtband compleet fl. 4.50, en wenscht dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijksche
termijnen: de eerste à fl. 1.50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.—.*

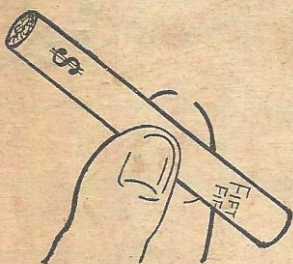
Naam:

Adres:

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewenscht,

OPSPORING VERZOCHT

GROOT VERKOOPS- ONDERZOEK

Hulp van
Fifty-Fifty rookers
wordt ruim beloond.

Met het doel om de waarde van de verschillende distributiemiddelen in Holland te onderzoeken, heeft de Verkooporganisatie van de fabrikanten het denkbeeld opgevat, om het boven afgebeeld Dollarteeiken (\$) in diverse kleuren aan te brengen op verschillende $\frac{1}{2}$ cts. Fifty Fifty sigaretten, die in geheel Nederland meer en meer verkocht worden.

Ten einde dit onderzoek te doen slagen moet iedere met een \$-teeken gemerkte Fifty Fifty sigaret zoo spoedig mogelijks terugkomen, met opgave van datum van verkoop aan het publiek

Bekijkt dus iedere Fifty Fifty sigaret goed voor ge haar aansteekt om te zien of er soms een \$ teeken is opgedrukt. Indien dit zoo is, zendt dan onmiddellijk de geheele sigaret per brief aan: Goodwin, Postbus No. 2, Amsterdam, en vermeld daarbij naam en adres van U zelf, naam en adres van den winkelier, waar U deze sigaret gekocht hebt, alsmede den datum waarop de sigaret gekocht is. U ONTVANGT VOOR UW MOEITE EEN

RUIME BELOONING

\$

